

zafere kadar

GENÇ YOLDAS

Sayı: 02 / Ocak 2023
15 TL

gençlik seçimini yaptı:
kırıntıları değil,
dünyayı istiyoruz!

Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi
Sayı: 02
2023

Dergiye Ulaşabileceğiniz
Adresler

İstanbul
Şişli: Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Taksim: Mephisto
Beşiktaş: Mephisto
Kadıköy: Aram Kitabevi / İmge
Kitabevi / Mephisto

İzmir Mücadele Birliği Gazetesi
Temsilciliği
Muhittin Adem Cd. No:32 Konak

Adana/ Mücadele Birliği Gazetesi
Temsilciliği
Kuru Köprü Mah. Özler Cd.
No: 41 Özden İş Merkezi K:6 D:71
Seyhan

Kapak Tasarım - Sayfa Düzeni
Canser Dayanır

Sor. Yazı İşl. Müdürü: Ezgi YERGİN

Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni
Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım
Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd.
Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN

Adres: Mecidiyeköy Mah.
Kervançeçmez Sok. Tomurcuk Blk.
No:14/4 Şişli - İSTANBUL
Tel: 0 (212) 533 32 57

Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya
ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.
Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi
No:83 B Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL
Tel: 0 212 5012120

İçindekiler

“aileyi koruma” yasası üzerine	4
gençliğin kalbi devrim için atmalıdır!	7
19 aralık zindan katliamı	11
portakal ağacında oturan kadın -giocondo belli	13
bir kez daha sansür ve ayaklanma	15
kürt halkının özgürlüğü bir devrim sorunudur!	18
burjuva gerici iç savaş ve kimyasal silah	23
tuttuğun o eli hiç bırakmayacağım!	26
inşaat işçisi köle değil midir?	28
işsiziz	31
üniversitelerin kapıları işçi-emekçilerin çocuklarına kapatılamaz!	34
pride (onur)	37
saldırılarınız nafile!	39
gençlik ve aile	41
geleceğe bir not bırak -sizden gelenler	45
bir gün elbet kavuşacağız	47

İletişim

**Senin de söyleyeceklerin var, biliyoruz.
Üretimlerini bize ulaştır, sesimize daha çok
genç yoldaşımız ortak olsun.**

instagram: @genc.yoldas

twitter: @gencyoldas_

merhaba genç yoldaşım...

İkinci sayımızla sizlerle tekrardan buluşuyoruz,yine bir aradayız. 2023 yılının ilk günlerinde sizlere dergimiz aracılığıyla seslenmiş olacağız.

2022 yılına şöyle bir baktığımızda gençlik açısından mücadelelerle dolu bir yıl geçirdiğimizi söyleyebiliriz. Bir yandan barınamıyoruz, geçinemiyoruz eylemleri, ekonomik krize karşı yaptığımız eylemler, üniversitelerde devrimci siyaset yürütebilmek adına faşist genelgelere karşı yürüttüğümüz mücadele; diğer yandan Kürt halkına karşı saldırılarda gençliğin sözünü söylemesinin önemini kavrayarak gerçekleştirdiğimiz pratikler, işçi sınıfının yükselen eylemlerinde en önde olarak düzenlediğimiz dayanışma eylemleri ve nice gündeme dair çözümümüzü gençlik olarak sokakta söylediğimiz bir dönem geçirdik.

2023 yılına girerken yine yeni gelen zamlarla karşı karşıyayız. Ulaşım, yurt ücretlerine, yemekhanelere, gıdaya gelen zamlar şimdiden hepimizin belini bükmüş durumda. Hayatımızın en güzel yıllarını akbil, yemek, yurt, fatura paralarını düşünerek KYK, kira borçlarını sırtımızda yük gibi taşıyarak yaşamaya çalışıyoruz. Geleceksizlik girdabına itilen biz gençliğin sorunlarını çöz(e) medikleri gibi, bizlere masallar anlatarak yarının çok güzel olacağı hikayelerini anlatıyorlar. Ama biz bu masallara kanmıyoruz. Sermayenin cennet içinde ama biz emekçi çocuklarının sefalet içinde yaşadığı bu düzeni reddediyoruz, özgür bir geleceği kendi ellerimizle kuracağız!

Tam da böylesi bir süreçten geçerken, üzgün ya da çaresiz değiliz! Bizler gençliğe umut olduğumuz vakit, örgütlendiğimiz vakit bu sorunları kalıcı olarak mücadeleyle hep beraber aşabiliriz. Hiçbirimiz yalnız değiliz. Meslek liselerinde işçileşen liseli arkadaşım, üniversite okuyabilmek için çalışmak zorunda bırakılan genç arkadaşım, yaşayabilmek için dahi her an mücadele etmek zorunda bırakılan genç kadın ve LGBTİ+ arkadaşım; sen, ben, o yani biz varız! İşte bu bilinçle 2023 yılında mücadelenin daha da yoğun olacağı, keskinleşeceği bir yıl olduğundan eminiz ve bu yılın gençliğin yılı olduğundan, zaferi, geleceğimizi, özgürlüğümüzü kazanacağımızdan kuşkumuz yok.

Kapitalizme-faşizme öfke duyan, harekete geçmek isteyen bütün genç yol arkadaşlarımıza sesleniyoruz:

“Genç yoldaşlar; gelin dergimizi hep birlikte büyütelim, gençliğin isyanını tüm dünyayla buluşturalım, bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...”

ZAFERE KADAR DAİMA!

“aileyi koruma” yasası üzerine

E.RUDA

Teklifini vermeye hazırlandığımız son anayasa değişikliğiyle aile kurumumuza ve insan fitratına yönelik tehditlerin önüne bir set daha çekmiş olacağız."

Alıntıladığımız bu sözü kimin söylediğini tahmin etmek çok zor olmasa gerek. Zira kendisi, maden ocaklarında büyük ihmaller yüzünden onlarca insan hayatını kaybettiğinde de bunun madencilik fitratı olduğunu anlatmıştı bizlere. Kapitalizm ne zaman çıkarları için insan hayatını, onurunu hiçe sayacak olsa fitrat/ yaratılış safsatalarına başvuruyor.

Toplumsal gelişmede öyle bir aşamaya geldik ki, artık gülünç bile gelmeyen söylemlerin karşısında öğrenilmiş bir çaresizlikle Pavlov'un köpeği gibi hareket eden, hiçbir özgürlüğü, özgünlüğü olmayan, istem gücünden yoksun insanlar da en az bu sözleri sarf edenler kadar suçlu, en az onlar kadar tarihe gömülmeyi hak ediyor.

"Güçlü aile güçlü toplumu doğurur", "Aile toplumun temelidir" diye nara atanlar ile "olağan" "münferit" "rızası

var" "siyaset dışı" diye tecavüzü, çocuk istismarını meşrulaştırıcıların aynı zihniyetin sözcüleri olması da görünen ile gerçeklik arasındaki uçurumu gözler önüne seriyor. Sistemin topluma dayattığı, kutsallık atfettiği değerler, artık gözle görünecek kadar somut bir yozlaşmışlık içindeler. Nerede biri "fitrat" dese orada "yasak", nerede biri "aile" dese orada "şiddet" ve nerede biri "ahlak" dese orada "nefret" var.

"Bu aile, atanmış cinsiyetlere göre toplumsal cinsiyet rollerinin belirlendiği, kadının adeta yazgısal bir biçimde ikincil konumda olduğu, baskılandığı, psikolojik ve fiziksel şiddete uğradığı, aile bireylerinin arasında duygusal ilişkiden çok parasal ilişkilerin mevcut olduğu, bütün "aykırılık"ları dışlayan bir aile."

Ve işte nerede biri "yasa" dese orada "savaş" var. "Varoluşumuzu aileye hapsedemezsiniz" diyen insanlar aslında insan fıtratına değil, toplumsal sistemin devamına yönelik tehdit oluşturuyor belki de. Önsüz ve sonsuzluğuna hanel getirmek istemeyen kapitalizm kendisine yönelik en ufak bir sorgulamayı bile tehdit olarak algılayıp vahşice ezmeye çalışıyor. Bu yüzden her gün başka bir kadın cinayeti haberi duyan kadınların bir araya gelip bunu protesto etmesinden korkuyor mesela. Çocuğuna, kardeşine, eşine, sevgilisine şiddet uygulayan, tecavüz eden, katledenleri değil, bunu protesto edenleri mahkum ediyor. Katliama karşı çıkanla değil, katille özdeşleştiriyordur belki kendini, onandır himayesine alması.

"Devleti korumak aileyi korumakla mümkün olur" diyor aynı zat. Gerçekten de öyle. Aile kutsaldır, bölünmezdir; tıpkı devlet gibi. Kapitalist devlet, aile kurumu içinde de kendini yeniden ve yeniden üretiyor.

Bu aile, atanmış cinsiyetlere göre toplumsal cinsiyet rollerinin belirlendiği, kadının adeta yazgısal bir biçimde ikincil konumda olduğu, baskılandığı, psikolojik ve fiziksel şiddete uğradığı, aile bireylerinin arasında duygusal ilişkiden çok parasal ilişkilerin mevcut olduğu, bütün "aykırılık"ları dışlayan bir aile. Ailenin ve bütün ailelerin bireyleri birbirleriyle aynulaşmış, düşünmeyi ve sorgulamayı aklından bile geçirmeyen, her gün kapitalizmin çarkları dönsün diye insanlık dışı koşullarda çalışıp sadece -eğer şanslı ise- karnını doyurmakla yetinen küçük insanlar. Öyle ki, küçük insan olmak ve büyük insanlara biat etmek onların fıtratında var.

İşte devlet bu aile yapısının bozulmasının önüne set çekecek yasaları müjdeliyor. Dolayısıyla aile ve onun kutsal değerlerinin dışında kalan her şeye karşı savaşını sürdürüyor. Farklılığa, kendine özgünlüğe, özgürlüğe, iradeye, haksızlığa karşı başkaldırıya, "aykırıya, ayrıntıya, ayrıksıya, azınlığa" karşı savaşını sürdürüyor.

Devletin aile kurumunu koruyacak birçok kurumu da var. 6 yaşında kız çocuğunu 30 yaşında adamla evlendiren tarikatları, çocuk istismarını protesto edenleri işkence ile gözaltına alan kolluk kuvvetleri, kadın katillerini aklamaya çalışan bakanları, katili bir kapıdan içeri alıp diğerinden salıveren mahkemeleri...

Bugüne kadar "fitratımıza" karşı tehditlerin önüne set koyma görevinin hakkını tüm kurumlarıyla veren kapitalist devlet, bunların daha da korkunç boyutlara varacağını sinyallerini veriyor belki de.

Artık her şey daha net, daha keskin, kapitalist devletin insanlığı hiçe sayarak sömürsünü sürdürme hırsıyla her şeye saldırdığı daha açık. Bunun karşısında, devleti ve onun kurumlarının gerçek işlevlerini bildiği halde küçük insan olmakta ısrar edenlerle birlikte onların büyük insanlarını, kutsal devletlerini yerle bir etmek de bizim fitratımızda var.

gençliğin kalbi devrim için atmalıdır!

ROZA

Vücudumuzun organlarından olan kalbi her zaman insan yaşamının vazgeçilmezi olarak biliriz değil mi? Vücudun merkezi hangi organ diye sorulduğunda hiç düşünmeden kalp cevabını veririz. Çünkü biliyoruz ki kalp atmadan yaşamımızı sürdüremeyiz. Vücudumuzda kalbimiz ne kadar önemli ise, yaşamımız için devrimci mücadele de onun kadar önemlidir. İşte tam da burada şu soruyu kendimize sormalıyız: “Fiziksel olarak hayatta olup, yüreği hiçbir ideal uğruna atmayan insanlar mı olacağız yoksa Ekim Devrimi’nin genç fedaisi, hayatını devrim için adayan Ukraynalı genç komünist Pavel Korçağın gibi mi olacağız?” Şüphesiz biz devrimci gençler bu soruya ‘Pavel Korçağın’ gibi olmalıyız yanıtını vereceğiz. Fakat sadece bu sorunun cevabını bilmek yeterli değildir. Sorunun bu biçimde cevaplanması bir bilinçtir. Ama belki de daha önemli olan şudur ki, devrimci gençlik açısından asli olan şey yaşamımızı nasıl örgütleyeceğimiz sorusuna cevap olarak öreceğimiz pratik, ideolojik, politik hattın kendisidir.

Günümüze baktığımızda çelişkilerin, çatışmaların üst üste bindiği, yoğun ve zorlu bir süreçten geçtiğimizi söyleyebiliriz. Bir yandan geleceksizlik, açlık, yoksulluk, ekonomik krizin ağır yükü, her gün temel ihtiyaçlarımıza gelen zamlar, işsizlik diğer yandan sömürü, savaş, okula gitmek mi ya da okulun ihtiyaçlarını karşılamak (yemek, barınma, okul araç gereçlerini alma) için çalışmak mı sorusu.... ve daha nice sorun genç yaşamlarımızı çekilmez hale getiriyor. Tam da böylesi bir süreçte burjuvazi gençliğin sorunlarını çözecekmiş gibi tüm ümidi sandığa, seçime bağlamak için canhıraş çalışıyor. Seçimin tiyatrodan ibaret olduğunu bilen bizlerin akıyla alay eder gibi dinci-faşist iktidardan burjuva muhalefetine kadar hepsi hiç gerçekleştirmeyeceği vaadler veriyor. Birileri gençlere ücretsiz, sınırsız internet vaadiyle ortaya çıkıyor, öbürü kot pantolon, kot ceket giyip genç göründüğünü düşünüp ben gençleri anlıyorum mesajı veriyor, bir diğeri güya KYK Öğrenim Kredisini sileceğini söyleyip, torpile kökten son vereceğini açıklıyor.

Ancak eminiz ki her genç arkadaşım söylenen bu “ucuz vaatler”in hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini biliyor.

Bizler onların yalanlarına da, ucuz vaatlerine de kanmayacağız! Geleceğimizi nasıl mı kuracağız? Bizim olanı bizden çalanların saltanatını işçilerle, emekçilerle, kadınlarla birlikte mücadele ederek, sömürüye dayalı kapitalist sistemi yıkarak kuracağız! Ancak bu yol ile kendi geleceğimize sahip çıkabiliriz.

Özetle, bizleri rezil bir geleceğin kölesi yapmak isteyenlerin karşısına dikilerek, zafere kadar durdurak bilmeyen mücadelemizle burjuvazinin uykularını kaçıracağız! Evet, bu yazdıklarımız yazıldığı gibi kolay gerçekleşmiyor yaşam içerisinde. Fakat, başaracağımıza olan inancımız hiç eksilmesin. Çünkü yaşam bizden yana akıyor yoldaşlar!

Peki Bu Mücadele Hattını Örerken Nasıl Bir Ruh Halinde Olmamız Gerekliyor?

Şüphesiz ki, sonuna kadar kararlı bir şekilde mücadele yürütmek bu işin en başında geliyor. Elbette, mücadele içerisinde türlü zorluklarla karşılaşacağız. Belli eksikliklerimiz, hatalarımız hatta bazen yanılısamalarımız olacaktır. Ama bu hatalar, eksiklikler sadece bu sorunların üstesinden gelebilmek için var olacaktır, başka bir şey için değil. Hata yapmayı da, olası riskleri göğüslemeyi de göze alacağız, ancak böyle geliştirebiliriz kendimizi. Devrimin gelişiminin önündeki büyük engellerden tembelliğe, mücadelemizde yer vermeyerek geleceğimizi kurabileceğiz.

Yüksek özveri, fedakarlık ve partizanlık ruhuyla pratikler gerçekleştirerek zaferi kazanabileceğimizi aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor. Özverili ve fedakar davranmadığımız sürece istediğimiz düzeye ulaşamayacağımızı bilmemiz gerekiyor.

Tüm bunları söylerken eleştiri, öz eleştiri kültürünün, denetim mekanizmasının önemini vurgulamadan geçmek mümkün değil. Birbirimizi eleştirmemiz, hem birey olarak hem de mücadele için var olan eksikliklerimizi tamamlamamız konusunda epey önemli. Keza öz eleştiri vermek de kişinin kendini yenileyebilmesi için gereklidir ve şarttır.

Kararlaştırdığımız çalışmaların ne durumda olduğunu, eksik bıraktığımız ya da hatalı olan bir durumun tespiti için denetim mekanizmasını çok güçlü ve sıkı işletmemiz gerekmektedir. Birbirimizi denetlemediğimiz sürece neyi nasıl yaptık, nereleri eksik bıraktık, nerelerde hatalı yaklaştık sorunsalları önümüze çıkacaktır.

Devrime ve sosyalizme olan inancımızın güçlü olması, aynı ideolojiye, politikaya ve örgütsel birliğe sahip olan bizlerin, tüm yoldaşlarına karşı sorumlu olduğu bilinciyle yaklaşması çalışmamızı bir bütün olarak çok olumlu etkileyecektir. Bu anlamda yoldaşlık ilişkilerimizde asla ve asla mekanik ilişkilere yer vermememiz gerekiyor. Her birimiz bir yoldaşımızın ihtiyacının ne olup olmadığını bilip, ona göre davranmasını iyi bilmelidir.

“Bizleri rezil bir geleceğin kölesi yapmak isteyenlerin karşısına dikilerek, zafere kadar dur durak bilmeyen mücadelelerimizle burjuvazinin uykularını kaçıracağız! Evet, bu yazdıklarımız yazıldığı gibi kolay gerçekleşmiyor yaşam içerisinde. Fakat başaracağımıza olan inancımız hiç eksilmesin. Çünkü yaşam bizden yana akıyor yoldaşlar!”

Yoldaşlarımız için her şeyi yapabilmek duygusuyla yaklaşmak bizleri o sorumluluk duygusunu daha derinden hissettirmeye yarayacaktır. Tüm benliğimizle kendimizi, kolektif çalışmanın içinde nasıl var edebileceğimizi her zaman kendimize sormamız gerekiyor. Önümüzde çözülmesi gereken bir sorun varsa hiçbir yoldaşı beklemeden bu sorunu nasıl çözebilirim sorusunu kendimize dert edindiğimiz ölçüde o kolektif çalışma ruhunu yakalayabiliriz.

Örgütlülük dediğimizde bundan başka bir şey değildir. Bizler genç devrimciler olarak her şeyi kolektif düşünmeyi ve kolektif hareket etmeyi hedefleyerek varlığımızı bunun üzerinden inşa etmeliyiz. Bireyciliği, ben merkezli düşünmeyi reddetmeliyiz.

“Bizler, genç devrimciler olarak her şeyi kolektif düşünmeyi ve kolektif hareket etmeyi hedefleyerek varlığımızı bunun üzerinden inşa etmeliyiz. Bireyciliği, ben merkezli düşünmeyi reddetmeliyiz. Yorulmak, dinlenmek bilmeden, gençliğin devrimci mücadelesini omuzlarımızda yükseltmeyi hedeflememiz gerekiyor.”

Yorulmak, dinlenmek bilmeden, gençliğin devrimci mücadelesini omuzlarımızda yükseltmeyi hedeflememiz gerekiyor.

Ve aslında değinebileceğimiz birçok mesele var, fakat bu konuyu başka bir yazımızda daha geniş bir şekilde ele almamız daha iyi olacaktır. Son olarak Che'nin ölümsüzleşmesinin ardından, yoldaşlarının onun ardından söylediği sözleri alıntılı olarak yazıma son vermek istiyorum. Che'nin ardından söylenenleri her defasında çok etkilenerek okuyorum. Eminim ki sizler de benimle aynı duyguları paylaşarak okuyacaksınız.

Yoldaşları Che için ardından şöyle yazıyordu: “ Che, yetenekli ve yiğit bir lider olarak hep yanımızdaydı. Zor bir görev olduğunda ‘üzerine alır mısın?’ diye sorulmasını beklemezdi. En başta gelen belirleyici özelliklerinden biri, en tehlikeli görevler için derhal gönüllü olmakta gösterdiği yiğitlikti. Elbette ki, bu da büyük hayranlık uyandırıyor, her zamanki hayranlığın iki katını uyandırıyor.

Bu ülkede doğmamış olan, bizimle savaştan bir asker, derin düşüncelere sahip olan bir adam, zihni kıtanın diğer taraflarında mücadele etme hayalleriyle dolu bir kişi her an tehlikeli görevleri üstlenecek kadar, hayatını sürekli tehlikeye atacak kadar kendi kaderini hiçe sayan, kendini feda eden yiğit bir savaşıdır. Yorulmak nedir bilmeden çalıştı. Ülkemize hizmet ettiği yıllarda tek gününü bile dinlenmeye ayırmadı. Onun için tatil günü yoktu, dinlenme saati yoktu. Çalıştığı büroya bir göz atsak, gecenin çok geç saatlerine kadar okuduğunu ve çalıştığını görürdük. Çünkü, tüm sorunları ele alıp inceledi, bıkmak, yorulmak bilmeyen bir okuyucuydu. Öğrenmeye susamışlığı hiç kesilmez, uykudan çaldığı saatleri çalışmaya, okuyup araştırmaya ayırırdı.”

Neden Che gibi olmalıyız sorusunun cevabı işte bu kadar net ve duru. Che'nin kalbi devrim için atıyordu. Biz devrimci gençliğin kalbi de tıpkı Che gibi devrim için atmalı!

Unutmayalım ki: “Devrim Biziz, Biz Devrimiz!”

19 aralık zindan katliamı

19 Aralık 2000 tarihinde, faşist devlet 20 zindana eş zamanlı operasyon düzenledi. Bu operasyonu "Hayata Dönüş Operasyonu" olarak adlandırdı. Düzenledikleri bu katliam 4 gün sürdü ve 28 devrimci tutsak yaşamını yitirdi. Hayata dönüş katliamının tek bir amacı vardı: "Ömrünü devrim davasına adayan devrimcileri yok etmek." Faşist devlet, devrimci mücadelenin gelişmesinin önünde engel olmak için böyle bir katliama başvurdu. Devrimcilerin. Tutsaklık sürecinde de devam ettirdikleri devrimci mücadeleleri ve dışarı ile karşılıklı ilişkisi bu korkunun en büyük nedenlerindendi. Nerede bir devrim mücadelesi yükselirse faşizm, ilk olarak zindanlara yönelirdi.

Çünkü zindanlar; önderler, yetişmiş kadrolar ve hayatını yalnızca devrime adanmış insanlar ile doluydu. Ayrıca dönemin başbakanı Ecevit'in, "İçerdekilerden başlamazsanız dışarıyı bitiremezsiniz" sözünden de bunu anlayabiliriz. Tutsak devrimciler devletin böyle bir katliam düzenleyeceğini öngörüyorlardı. Çünkü yakın süreçte birkaç yerde katliam olmuş ve 10 kişi katledilmişti. Bu katliama yönelik nasıl bir yol, politika izlenmeli diye tartışmalar yürütülüyordu. Birçok devrimci tutsak ölüm orucunun etkili olabileceğini dile getirirse de Leninistler fiili eylemlerin, doğrudan düşmana yönelik etkin eylemlerin daha başarılı olacağını savunmuşlardır.

“Birçok cezaevinde genç tutsakların hakları gasp ediliyor. Genç tutsaklara yayın yasağı uygulanıyor, çıplak arama dayatılıyor, gelen mektuplara el konuluyor, hasta tutsakların tedavi hakkı engelleniyor. Ama buna rağmen genç tutsaklar bu tür saldırıların mücadelelerini engelleyemeyeceğini, onları mücadeleden alıkoyamayacağını her seferinde dile getiriyor.”

Ve 19 Aralık sabahı gelmişti. Faşizm, ellerindeki tüm silahlar ve bombalar ile zindanları adeta kurşun yağmuruna tutuyor ve gaz bombalarıyla savaşıları yok etmek istiyordu. Bugüne kadar kullanılmayan kimyasallar, bombalar ilk defa o süreçte devrimcilerin üzerinde kullanılmıştı. Devlet, “Direnirseniz, devrim mücadelesine önderlik etmeye devam ederseniz sizleri katlederiz” söylemleriyle devrimcileri yıldırmaya çalışsa da nafile! Devrim savaşıları, tüm saldırılara korkusuzca karşılık veriyor; türküler, şiirler ve halaylar eşliğinde ölüme karşı bedenlerini siper ediyorlardı. Birçok devrimci katledilirken, faşistlerin attığı bombalar sonucu vücutlarının çeşitli parçalarını kaybeden yoldaşlar vardı ve birçok arkadaş ise fedai eylem gerçekleştirmişti. Faşistlerin teslim olun çağrısına direnişçiler “Teslim Olmuyoruz” diyerek korkusuzca karşılık veriyordu.

Devrim mücadelesinde ölümsüzleşen Murat Ördemci yoldaş; “Asıl siz teslim olun, devrimcilere teslim olun.” sözüyle hafızalarda yerini aldı. Faşizm, bu direniş ve korkusuzluğun karşısında bir kez daha yenik düştü.

Bugün faşist devlet hala devrimcilere, yurtseverlere yönelik baskılara, insanlık dışı koşulları dayatmaya, zor politikalarına içerde ve dışarıda devam ediyor. Bu coğrafyada bugün yaklaşık 37.000 siyasi tutsak var. Ve bu tutsakların önemli bir kesimi gençlerden oluşuyor. Sisteme karşı duran, bu sistemin yanlış olduğunu kavrayan gençleri içeriye tıkmaya çalışan devlet; gençleri bu şekilde durduracağını sanmakta. Fakat gençler mücadelesini sonuna kadar ve en cüretkâr şekilde devam ettireceğini dile getiriyor her seferinde. Birçok cezaevinde genç tutsakların hakları gasp ediliyor, yayın yasağı uygulanıyor, çıplak arama dayatılıyor, gelen mektuplara el konuluyor, hasta tutsakların tedavi hakkı engelleniyor. Ama buna rağmen genç tutsaklar bu tür saldırıların mücadelelerini engelleyemeyeceğini, onları mücadeleden alıkoyamayacağını dile getiriyor. Gün, tüm devrimci tutsakları özgürleştirmek için omuz omuza verip mücadele etmek günüdür. Çünkü ancak birlikte olursak, birlikte mücadele edersek kazanırız.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara
Özgürlük!

Adana'dan Bir DÖB'lü

portakal ağacında oturan kadın -giocondo belli

Kitap; Latin Amerika'da diktatörlükle yönetilen bir ülkede yaşanan baskı ve saldırı ortamı içinde, burjuva bir aileden gelen ve başarılı bir mimar olan Lavinia adında bir kadının, devrimci mücadeleyle tanışması ve mücadeleye katılması sürecini anlatıyor.

Aynı zamanda Portakal Ağacında Oturan Kadın kitabı; kadın, ekoloji mücadelesini ve devrimci mücadeleyi de özel olarak ele almaktadır.

Lavinia hem aşkı özgürleştirmek için yürüyecek hem de bu aşk ile birlikte devrimci mücadele içerisinde de yer etmiş olan ataerkil yapıya karşı kendi özgürlüğünü savunma mücadelesini yürütecektir. Aynı aşk, Lavinia'nın devrimci mücadeleye girişinin dolaylı olarak sebebi olurken bir yandan da kendini geliştirmesi ve mücadelede öne çıkmasına engel olan bir noktada olacaktır.

Felipe, Lavinia'nın yeni işe girdiği mimarlık şirketinde çalışan başarılı bir mimardır. Aynı zamanda devrimci örgütün bir militanıdır fakat bu örgüt illegal olduğu için üyeliğini gizlemektedir. Felipe ve Lavinia iş arkadaşı olarak tanışıyor ve birbirlerini zamanla sevmeye başlayarak ilerleyen zamanlarda ise sevgili oluyorlar. Felipe'nin çok sıkı ve iyi bir devrimci olmasına karşın kadın sorunu konusunda oldukça geri yanları vardır.

Lavinia, örgütlü mücadelenin içine katıldıktan yani artık bir örgüt militanı olduktan sonra hayatının tamamen değişeceğini düşünmektedir ancak hareket ondan tam tersini ister. Örgütlü olduğu hareketin devrimci mücadele için farklı olmasından dolayı, onun işine devam etmesini istemektedirler.

“Yaşamayı seviyor ve onu ortaya koyuyorsun, korkularından asla tümüyle kurtulamıyorsun; ancak korkularını hâkim olmayı, onlara dokunamamayı, sadece ihtiyacın olduğu zaman onları kullanmayı öğreniyorsun. Sanırım sorun insanın korku duyması değil, neyin karşısında korku duyduğu.”

Bu işine devam etmesi ve aynı zamanda burjuva yaşamın içinde boy göstermesi Lavinia için anlaşılması güç olsa da alınan karara uymuştur. Kitabın bu bölümleri profesyonel devrimci yaşam içinde yaşanacak iç karmaşalar ve devrimcinin kendi kendiyile vereceği mücadeleler konusunda çok öğretici bir konumdadır.

Kitapta her bölümün başında yer alan ayrı bir mücadele öyküsü vardır, bu öykünün ana karakterleri ise Yarince ve İta'dır. Bu karakterler yüzyıllar önce aynı topraklarda yaşayan ve aynı şekilde kültürlerini, öz saygılarını korumak için İspanyol sömürgecilere karşı savaşan Nikaragualı yerlileri anlatıyor. Yarince İspanyollara karşı savaşan yerli grubunun komutanıdır.

İta ise Yarince'nin sevgilisi ve askeridir. İta, Lavinia'nın devrimci mücadelede yaşadığı iç karmaşalar da onun bu kendi iç mücadelesinde yardımcı olur.

Kitap devrimci mücadele esnasında ona uygun araçlarının nasıl kullanılması gerektiği, hangi alanlarda kimlere karşı nasıl bir mücadele yürütüleceği, devrimci kadronun nerede, nasıl davranacağı ve illegalite koşullarında partiyi nasıl mücadelede öne çıkarabileceği ve bir çok konuda her devrimci kadronun bilmesi, öğrenmesi ve yaşamında kullanması gereken çok önemli konuları işlemektedir. Tüm bu yönleri ve çok daha fazlasını öğrenebilmek için bu kitabı kesinlikle okumanız gerekir, bütün genç yoldaşlarıma şiddetle tavsiye ediyorum.

Aydın'dan Bir DÖB'lü

CENSORED

bir kez daha sansür ve ayaklanma

SEYİT YAŞAR

Geçtiğimiz günlerde, sosyal medya veya dezenformasyonla mücadele yasası olarak adlandırılan kanun teklifi meclisten geçti ve yasalastı. Bununla birlikte internet haber siteleri, Basın Kanunu kapsamına dahil edildi. Haber sitelerine faaliyetlerine devam edebilmeleri için bir dizi koşul dayatılırken; tüm sosyal medya kullanıcılarına karşı kullanılacak şekilde TCK 217/a maddesi eklendi. Halkı Yanıltıcı Bilgiyi Alenen Yayma başlıklı bu madde ile birlikte, yaşadığımız toprakların gerçekleri; sömürü, şiddet, cinayet ve daha fazlası hakkında paylaşım yapmak, bu paylaşımları alıntulamak ve hatta beğenmek dahi suç sayılarak cezalandırılacağı ilan edilmiş oldu.

Öyle ki bu yasa ile birlikte, cemaatlerde çocuk yaşta evlendirilen, tecavüz edilen çocukların, kadına şiddet ve kadın cinayetlerinin, pandemi gibi toplum sağlığını ilgilendiren meselelerdeki eksik veya yanlış uygulanan politikaların vb. hakkında haber ve paylaşım yapanların cezalandırılmasının yasal dayanağı oluşturulmuş oldu.

Şüphesiz bu basına ve medyaya getirilen ilk yasak, bu alanda halka yöneltilen ilk tehdit değildir. Geçmişten bugüne internet kesintileri, site-kanal kapatmalar ve para cezaları vb. birçok uygulamaya tanık olduk.

Peki devletin bu yasak ve tehditlere ihtiyaç duyma sebebi nedir?

Bunu cevaplandırmak için haberleşmenin, özelde de sosyal medya kullanımının özelliklerine değinmek gerekir. İnternet ortamı ve başta Twitter olmak üzere sosyal medya; bugün toplumun büyük kesimlerinin gelişmeleri takip ettiği, yaşanan günlük olayların farklı yönlerinin- gerçeğin açığa çıkarılmasına imkân veren, insanların düşüncelerini, öfkelerini dile getirerek örgütlenebildiği bir alandır. Hal böyle olunca, bu durumun sömürü ve adaletsizlikleri sürdürülebilmek ve karşı koyuşla karşılaşmamak isteyen devleti bu alanda da önlem almaya itmesi şaşılacak bir şey değildir.

Teknolojinin gelişimi ve internet ilk zamanlarda egemenlerin düşüncelerini yeniden üretmeleri, toplumu aldatmak, pasif kılabilmek, kendi organizasyonlarını yürütmek gibi işlevlere sahipti. Emperyalist sistemin tam ilhak sürecine girmesi, dünya genelinde kapitalist ülkelerin krizlerinin birbirinden etkilenen ilişkilere bürünmesi ve her yanda yaşanan krizle birlikte artan açlık ve adaletsizliklerin halklar için ayaklanma koşullarını yaratması sürecinde, toplumun elinde mücadelede kullanılan araçlarından biri haline geldi. Yakın geçmişte yaşanan Mısır ve Tunus Halk Devrimleri, ülkemizde Haziran Halk Ayaklanması internet kullanımının ne kadar etkili olduğunu gösterdi.

Bugün dünyanın birçok yerindeki işçi sınıfının mücadele deneyimlerinden ve yanı başımızda gerçekleşen Rojhilat Ayaklanması, Donbass'ta Faşist Ukrayna'ya karşı verilen devrimci mücadeleden haberdar olmak, kapitalist basın aldatmalarına düşmemek adına enternasyonal anlamda katkılar sağlamaya devam ediyor. Tekelci faşist devletin Rojava'ya dönük saldırıları ve kimyasal silah kullanımında oluşu gibi medya aracılığı ile birçok politikası teşhir ediliyor.

“Bu yasa ile birlikte, cemaatlerde çocuk yaşta evlendirilen, tecavüz edilen çocukların, kadına şiddet ve kadın cinayetlerinin, pandemi gibi toplum sağlığını ilgilendiren meselelerdeki eksik veya yanlış uygulanan politikaların vb. hakkında haber ve paylaşım yapanların cezalandırılmasının yasal dayanağı oluşturulmuş oldu.”

Görüldüğü gibi sosyal medya, yalnızca ülke sınırları içerisinde değil dış siyaset yönüyle de hem yaşadığımız ülkenin sömürücülerini hem de bütün olarak emperyalist dünyayı ilgilendiren ve kısıtlamak zorunda kaldıkları bir alandır. Yukarda kısaca değindiğimiz, Leninistlerin yeni evre olarak adlandırdığı bu süreç, emperyalist sistemin çöküşünü engellemeye çalıştığı

sosyalizme geçiş çağıdır. Bunun önemi, dünya üzerindeki krizlerin ve halk ayaklanmalarının başka ülke halklarının ekonomik yaşamını etkileyecek ve aynı zamanda onlara örnek oluşturacak olmasından gelir.

Sansür yasası hakkında dikkatimizi toplamamız gereken şey ise, ülkemizde bugüne dek getirilen yasaklar ya “Ayakkabı Kutuları”nın ortaya çıkmasını takip ederek veya Haziran Halk Ayaklanması sonucunda ama mutlaka; ya bir sömürüyü-politikayı gizlemek uğruna ya da ayaklanma dönemleri ile ilişkili olarak gelmiştir.

Bu yasaklar getirilirken geçmişte kişisel hakların korunması bahanesi ileri sürülmüştür. Burjuva kişisel haklar kavramı, ortada olduğu gibi aslında bir avuç özel mülk sahibinin sınıf çıkarlarına hizmet ederken işçi sınıfı ve emekçiler için ise yalnızca bir dayatma aracı olarak kullanılmaktadır. Şu ana baktığımızda ise ekonomik krizle birlikte toplum patlama noktasına gelmiş, her alanda sosyal medyadan röportajlara, işçi sınıfından gençliğe dek huzursuzluk artmaktadır. Açlık ve adaletsizlikler toplumu sarsıcı boyutlardadır. Gençlik geleceksizlikle baş başadır. Dolayısıyla her an herhangi bir sebeple ayaklanmanın patlayabileceği yaşadığımız koşullarda teknelci devletin yine aynı korku ile almış olduğu önlemlerden biridir Sansür Yasası. Bu korku iktidarlarının son bulma korkusu, ayaklanma ve devrim korkusudur. Bugün bu korku yasada geçen maddelerde daha açık görülmektedir. Yasanın kapsamına giren suç tipleri 'devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozma' 'anayasal

düzene ve bu düzenin işleyişine karşı suçlar' 'devlet sırlarına karşı suçlar' ve 'casusluk' suçları hakkında yapılan paylaşımları içermektedir. Tüm bunlar tartışmasız yazımızda bahsedilenleri ve başlığımızın günümüzle ilişkisini kanıtlar netliktedir. Medyaya getirilen yasaklar halkı ve özellikle gençliği susturmak şöyle dursun aksine kendi örgütleriyle mücadele edebilecekleri sokağa itmektir.

Sonuç olarak Sansür Yasası olarak karşımıza çıkan şeyin kendisi, sınıflar mücadelesinin keskinleşmesi ile topluma her alanda uygulanmak istenen genel sansür, korkutma ve yıldırma politikasının sosyal medyadaki karşılığıdır. Gençliğin özgürce fikirlerini ifade edebileceği, insanca yaşama sahip olacağı, geleceğini düşünmek zorunda kalmayacağı toplumsal düzen ise işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine katılması sonucunda ve ancak devrimle mümkündür.

Şimdi Devrim Zamanı!

kürt halkının özgürlüğü bir devrim sorunudur!

K. TAYLAN KIZILDAĞ

Başlığımızdan da anlaşılacağı gibi bu yazımızda bu topraklarda yaşayan ulusların ezilmişliğine ve ulusal özgürlük mücadelesi ile öne çıkan Kürt halkının özgürlüğünün, gerçekten nasıl elde edebileceğine dair bir tartışma yürüteceğiz.

Gerici burjuva cumhuriyetin kuruluşundan bu yana bu topraklarda yaşayan çeşitli uluslar ve ulusal topluluklar tek tipleştirme, sindirme, asimile etme politikaları altında her zaman ağır katliamlara, ulusal baskılara, tarihlerinin, kültürlerinin ve dillerinin aşağılanıp yok edilmesine tanık oldular. Bu saldırılar yeri geldi ulusal güvenlik bahaneleri ile gerekçelendirildi, yeri geldi demografik yapının değiştirilmesi ve “güvenilir” unsurların o bölgelere yerleştirilmesi için tertiplendi; yeri geldi burjuva devletin ve sermaye sınıfının sermaye birikiminin zayıflığından dolayı ezilen ulusların göçertilip mallarının, zenginliklerinin yağmalanması şeklinde yapıldı.

Ama her zaman sınırlar ve büyük Türk burjuva ulusunun şemsiyesi ve gölgesi altında yaşamak zorunda bırakılan farklı ezilen uluslardan milyonlarca insan bu gerçekliği kabul etmediğinde sürgünlere gönderildi, soykırımlara uğratıldı. Ermeniler, Çerkesler, Lazlar, Gürcüler, Rumlar, Araplar ve Kürtler...

Tarihi boyunca kuruluşundan bu yana ezen Türk burjuva ulusunun yarattığı gericilik, saldırganlık, ırkçılık, şovenizm ve ulusal düşmanlık Türk işçilerin diğer halklardan nefret etmesine kendini üstün görmesine sebep oldu. Kürt halkının toprakları işgal ve ilhak edildi, iradeleri hiçe sayılarak zorla bu toprakların bir parçası haline getirildi. Tarihi boyunca gerici bir burjuva diktatörlük olarak kurulan ve 80 darbesinin ardından tepeden tırnağa faşistleşen devletin resmi ideolojisi, resmi akli kendini toplum düzeyinde de belli ölçütlerde örgütledi.

Bu faşist grupların geçmişten bu yana tertipledikleri vahşetler ile bu topraklarda yaşayan halklar arasında nefret tohumları ekildi. Sermaye egemenliğinin eğitim sistemi de, medyası da, resmi ideolojisi de, bütün kurumları da bu tekçilik üzerine, diğer halklara kin ve nefret üzerinde inşa edildi, faşist devletin yalanları, aldatmacaları boca edildi. Buraya kadar yaptığımız anlatı, resmi tarih içerisinde adı bile anılmayan bu coğrafyalarda yaşayan halkların yaşadıkları sistematik saldırılara dair bir panorama çizmek içindi. Bu panorama içerisinde yaşadığı tüm katliam ve yok sayılmışlıklara rağmen ulusal devrimci mücadelesi ile öne çıkan ve mücadelesi milyonlarca insana ulaşarak kitleleşen Kürt halkına özel olarak bir pencere açalım.

Kürt halkı, iradesinin yok sayılmasına ve topraklarının sermaye egemenliği ve gerici burjuva cumhuriyet tarafından işgal ve ilhak edilmesine rağmen hiçbir zaman boyun eğmedi. Yaşadığı onca saldırganlığa, soykırıma, yok etme girişimlerine rağmen, sermaye egemenliğinin bu tek tipleştirme anlayışına karşı on yılları aşan bir mücadele tarihine sahip.

1. emperyalist paylaşım savaşının ardından burjuva kurtuluş savaşıyla kurulan gerici cumhuriyet, sermayenin iktidar olmasıyla Osmanlı'dan bu yana ezilen halklara özgürlük yerine baskı ve tahakkümü dayattı. Çünkü emperyalizm çağı ile birlikte dünyanın her yerinde sermayenin köleleştirmedeği hiçbir ulus kalmadı. Ve dünyadaki bütün ulusları kendi içinde o ulusun proleterleri ve burjuvaları olarak keskin bir şekilde böldü.

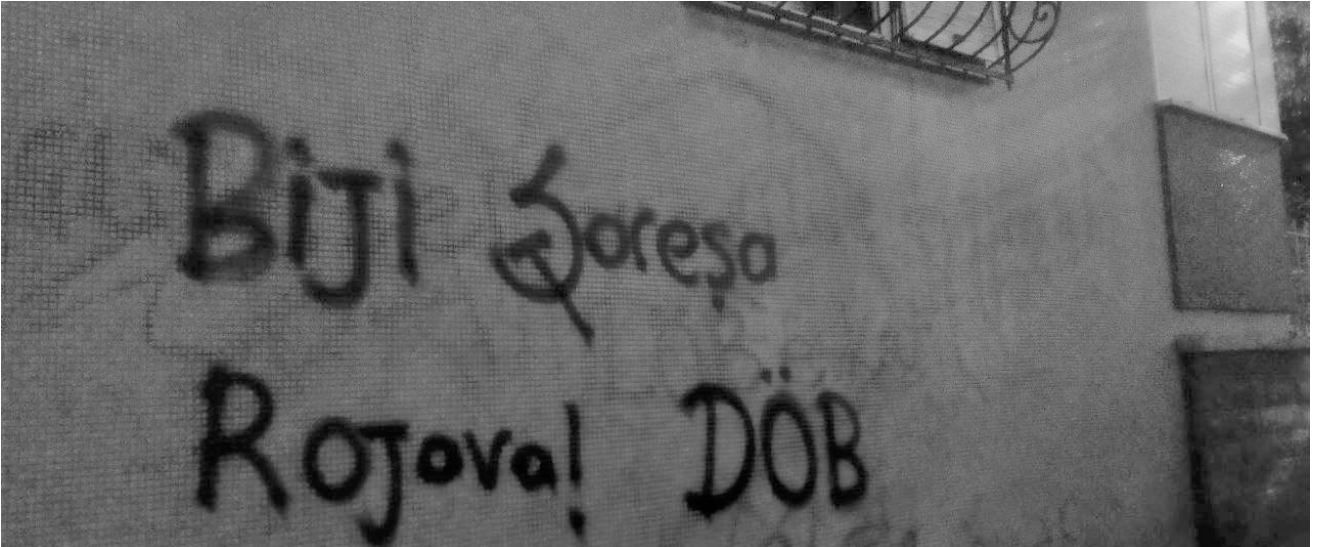
Bu topraklarda da onlarca ulusal topluluğu tahakküm altına alıp, ezen Türk burjuvaları Türk proletaryasını, diğer ezilen ulusların işçileri gibi sefalete, yoksulluğa, tarifsiz acılara mahkum etti. Bugün dahi emperyalist kapitalizmin egemen olduğu dünyamızın birçok köşesinde İrlanda'dan, Kürdistan'a, Bask'tan, Batı Sahra'ya, oradan Filistin'e kadar on milyonlarca emekçi ulusal baskı altında yaşıyor. Siyonist İsrail devletinin Filistin'i ilhak ve işgal etmesiyle Arap emekçilere yaşattığı katliam, zorbalık ve baskı, yine Kürdistan'ın her köşesinde kendini gösteriyor. Kısacası devletler değişse de işgalci ve ilhakçı devletlerin ezilen uluslara yönelik pratikleri, saldırıları değişmiyor.

Gericici bölge devletlerinin işgal, ilhak, ulusal baskı, asimilasyon dayatmalarına rağmen, Kürt halkı başta Rojava olmak üzere her parçada mücadelesini büyütüyor.

Rojhilat'ta İran gericiliğine karşı her kavganın başını çeken ve sonuna kadar gitmeye kararlı Kürt halkı, tüm

eksiklerine ve zorluklara rağmen demokratik özerk bir yapı kurmaya ve onu ayakta tutmaya çalışıyor.

Ama kodları inkar ve ilhakçılık olarak şekillenmiş bölge gericilikleri bu yapıyı yok etmek istiyor. Bugün tarihin en keskin dönemeçlerinden birinden geçerken, emperyalizmin küresel çapta hegemonyası çökerken dünyanın her yerinde, devrimler, halk ayaklanmaları, isyanlar boy veriyor. Rojava'daki demokratik iktidar da böyle bir çöküş sürecinde doğdu. Emperyalizmle derin bağımlılık ilişkisi içinde bulunan devletler bir bir isyanlarla, ulusal kurtuluş mücadeleleriyle sarsılıyor. Emperyalist merkezlerin grevlerle sarsıldığı bir dönemde, iradesi yok sayılan ama ulusal devrimci mücadelesi ile ayağa kalkmış Kürt halkının kendi kaderini tayin etme, kendi geleceğini kendi elleriyle yazma ve bölge halklarıyla, proletaryayla bir birleşik devrime oldukça yaklaştığı bir dönemdeyiz. Ancak böyle bir dönemde devrimci, komünist, ilerici güçlerin üzerine de ciddi görevler düşüyor.

Fırat'ın batısında yaşayan milyonlarca emekçi, yoksul Kürt'ün bulunduğu, Kürt halkını ezen, katleden, baskı altında tutan faşist devletin işgal ve ilhakı ancak Türkiyeli işçi, emekçilerle örülecek birlikte bir mücadele ile kırılabilir.

Kürt halkının acılarını görmeyip, kendi kaderini özgürce belirleme hakkını ona teslim etmeyen, özgürlük mücadelesini, kendi kaderini belirleme hakkını amasız, fakatsız savunmayan ve birleşik mücadelenin zorunluluğunu anlatmayan hiçbir asgari demokrat sosyal şovenlikten kaçamayacaktır. Bugün Kürt halkının işgal ve ilhak altında olan coğrafyaların her birinde gelişen mücadelesine karşı sessiz kalmak, bunu görmezden gelmek veya Kürt halkını ezen devletlerin safında yer almak tam da bu noktaya çıkıyor. Burjuva yoldan anayasal haklar, kültürel özerklik savunuları ile bu sorun kalıcı bir şekilde çözülemez. İlhakçı, inkarcı, işgalci faşizmin devlet yapısı esneyemez, o ancak birleşik bir kavga ile yıkılabilir.

Bugün Kürt halkının kazanımlarına ve özgürlük mücadelesine karşı dört

koldan yürütülen bu saldırganlık hepimizin gözleri önünde gerçekleşiyor. Bu gerçekliği yaratan sermaye egemenliğinden haklar talep etmenin, savaşı durdurmasını istemenin anlamsızlığı gözler önündedir.

Türkiyeli işçilere, emekçilere, devrimci gençliğe savaş tamtamlarını fetih edasıyla çalarak, yanı başımızda yaşayan halkların üzerine yağdırılan bombaların bizlere refah, iyi bir gelecek, mutlu bir hayat getirmeyeceğini yüksek sesle anlatmamız lazım. Tam tersine bu saldırılara sessiz kalmak, Kürt halkını yalnız bırakmak kopkoyu bir şovenist histerinin ve düşmanlığın halklar arasına döşediği mayınları yıkmayı imkansız hale getireceğini geniş kesimlerin bilincine çıkarmalıyız.

Tutarlı bir demokrat veya devrimci olabilmenin tek yolu ezilen ulusların büyüyen ulusal kurtuluş mücadelesi ile dayanışmak, yanında yer almaktır.

Bunun için yanı başımızda cereyan eden Kürt halkının özgürlük mücadelesinin en güçlü dayanaklarından biri olmalı, yaratılmak istenen her türlü düşmanlık girişimine karşı kavgayı büyütmeliyiz.

“Tutarlı bir demokrat veya devrimci olabilmenin tek yolu ezilen ulusların büyüyen ulusal kurtuluş mücadelesi ile dayanışmak, yanında yer almaktır. Bunun için yanı başımızda cereyan eden Kürt halkının özgürlük mücadelesinin en güçlü dayanaklarından biri olmalı, yaratılmak istenen her türlü düşmanlık girişimine karşı kavgayı büyütmeliyiz.”

“Bir kez daha birleşik devrimin, birleşik bir mücadele hattının ve bir halk iktidarının acılarımızı sonlandıracak, Kürt halkına gerçek kurtuluşu sunacak biricik yol olduğunu haykıralım. Lenin’in de dediği gibi sadece kendi gündelik sorunları için kavga veriyorsak ufkumuz ekonomizmi, öğrenci hareketinde akademizmi aşmaz, ama ezilen ulusların gerçek özgürlüğünü savunuyorsak işte o zaman gerçek devrimci Marksistler olabiliriz.”

Bu açıdan nasıl Filistin halkının özgürlüğünü ikirciksiz savunuyorsak, Kürt halkına yönelen saldırılara karşı da yüreklice durmalıyız. Jean Paul Sartre’ı proletaryanın gözünde tutarlı, devrimci bir aydın yapan da tam da Cezayir halkına yönelen vahşi Fransız sömürgeciliğine karşı çıkmasıydı.

Bizim tarihimizde Kürt halkının adını idam sehpasında haykıran Denizler bu anlamda bizler için büyük bir örnektir. Bir kez daha birleşik devrimin, birleşik bir mücadele hattının ve bir halk iktidarının acılarımızı sonlandıracak, Kürt halkına gerçek kurtuluşu sunacak biricik yol olduğunu haykıralım.

Lenin’in de dediği gibi sadece kendi gündelik sorunları için kavga veriyorsak ufkumuz ekonomizmi, öğrenci hareketinde akademizmi aşmaz, ama ezilen ulusların gerçek özgürlüğünü savunuyorsak işte o zaman gerçek devrimci Marksistler olabiliriz. Bu anlamda Kürt halkı ile dayanışma pratiklerimizi büyütme, bir halk devriminin hepimizin acılarını sonlandıracağını bütün imkanlarımızla anlatmak günün acil, yakıcı görevidir!

burjuva gerici iç savaş ve kimyasal silah

NAZLI CAN

Sınıflı toplumların tarihi; yoksulluğun, açlığın, eşitsizliğin tarihidir. Bunun yanı sıra sömürü, işgal ve savaşlar ile doludur. Özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla beraber, egemen sınıflar kendi mülklerinin çitlerini korumak ve genişletmek için insani hiçbir yanı olmayan yöntemlere başvurdular. Çeşitli biçimlerde fiziksel ve psikolojik işkenceler yaptılar, toplu katliamlar gerçekleştirdiler.

Köleci toplumda şiddet doğrudan ve ilkeldi, kılıfa gerek yoktu çünkü köleler insandan sayılmıyordu. Feodal toplumda ise din savaşları kılıfıyla şiddet ve sömürü devam etti.

Kapitalizmin ilk ortaya çıkışında ise ulus-devletler yaratabilmek, aslında egemenlerin kendi iç pazarlarını korumak amacı vardı.

Bugün ise emperyalistlerin 'küreselleşme' dedikleri tam ilhak politikası sonucu savaşlar ve işgaller, emperyalist paylaşım savaşlarından daha çok 'teröre karşı' kılıfı altında gerçekleşiyor.

Buradan hareketle söyleyebiliriz ki birinci ve ikinci dünya savaşları, emperyalist paylaşım savaşları şeklinde sürerken günümüzde yani üçüncü dünya savaşı itibariyle artık, emperyalist-kapitalist sistem yükselen devrim mücadelesini, işçi sınıfının büyüyen yangınına bastırmak için varlığını sürdürmeye devam ediyor.

21. Yüzyılın başında bizzat ABD'nin ikiz kuleleri patlatması ile başlayan bir süreç bu.

Bu süreç, sınıflı toplumların tarihinde olduğu gibi; emperyalistlerin, kapitalistlerin kendi pazarlarını genişletmek, sömürüyü büyütmek ve en temelde kendi çöküş ve yıkımlarını durdurma amacına dayanıyor. Ve bu amaç, emperyalist-kapitalist sistemin devamlılığı için oldukça hayati olduğu için, egemenler ellerindeki bütün olanakları kullanarak yoksullara, ezilenlere, kendi mezar kazıcılarına savaş açıyor. Bugün bu savaşı Ortadoğu coğrafyasında yaşayan bizler açıkça görüyor, hissediyor ve yaşıyoruz. Evet, belki doğrudan bombaların düştüğü, silahların patladığını görmeyenler veya bunlarla hiç karşılaşmayanlar vardır. Ancak yanı başımızda yıllardır devam eden ve büyük yıkımlar yaratan savaşlar gerçekleşiyor. Afganistan, Suriye, Kürdistan, Rojava... Ve bu savaşlar ile birlikte en acımasız yöntemlerle insanlar yerlerinden, yurtlarından oluyor, öldürülüyor, insani değerler yok ediliyor, doğa talan ediliyor.

Ve emperyalist, gerici, faşist devletlerin yükselen mücadele karşısında güçsüzlükleri ve barbarlıklarından dolayı kullandıkları savaş yöntemlerinden biri de kimyasal silah kullanımı.

Burjuvazi, istisnasız kaybetmeye mahkum olduğu tüm savaşlarda bu yola başvurmuştur. Karşısındaki direnişi orantısız güç ile kırmak ve savaşın gidişatını kendi lehine değiştirmek ister. Çünkü kimyasal silahın yıkıcı ve yok edici özelliği birçok savaşın seyrini değiştirmiştir.

Ancak kapitalist-emperyalist sistemin, burjuvazinin yıkımını hiçbir kimyasal silah engelleyemez!

“Burjuvazi, istisnasız kaybetmeye mahkum olduğu tüm savaşlarda bu yola başvurmuştur. Karşısındaki direnişi orantısız güç ile kırmak ve savaşın gidişatını kendi lehine değiştirmek ister. Çünkü kimyasal silahın yıkıcı ve yok edici özelliği birçok savaşın seyrini değiştirmiştir. Ancak kapitalist-emperyalist sistemin, burjuvazinin yıkımını hiçbir kimyasal silah engelleyemez!”

Vietnam Savaşı bunun en büyük örneğidir. ABD yıllarca Vietnam'daki Vietkong gerillalarına ve Vietnam halkına karşı üstün teknolojik savaş araçlarının yanında birçok kimyasal ve biyolojik silah çeşidi kullanmıştır. Sonuçta Vietnam halkının emperyalizme karşı verdiği savaşta, emperyalistlerin kullandığı kimyasal silahlardan araştırmalara göre 4 milyon insan etkilenmiştir. Ki kullanılan silahların doğaya ve insana verdiği tahribatın çok daha büyük olduğu tahmin edilebilir. Ancak emperyalizmin Vietnam savaşına aktardığı milyonlarca dolara, üstün teknolojik silahlara rağmen, savaşı Vietnam halkı ve devrimcileri kazanmıştır. Çünkü eskiyen ve çürüyen emperyalist sistem, yükselen devrim karşısında yenilmeye mahkumdur.

Çok uzun zaman önce değil, geçtiğimiz aylarda dinci-faşizm, UKH gerillalarına karşı kimyasal silah kullandı.

“Bizler ise insanca bir yaşam için mücadele ederken, savaşı yaratan koşullara karşı yani kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltelim! Kimyasal ve biyolojik silah kullanımı da dahil, insanlığa karşı suç işleyen burjuvazinin iktidarını ancak bu şekilde yıkabiliriz ve insanca bir yaşamı ve gerçek-kalıcı barışı devrim mücadelesiyle kazanabiliriz!”

Aynı coğrafyada bundan 30 yıldan uzun bir süre önce yine aynı halkın evlatları Saddam gericiliği tarafından Halepçe kentinde kimyasal silahlarla kitle katliamlarına uğradı. Bu vahşeti o zaman reddeden Saddam gericiliğinin katliamından kalan görseller hala belleklerimizde olduğu gibi kimyasal silaha maruz kalan gerillaların görüntüleri bu “iddiayı” destekler nitelikte. Ancak dinci faşizm, uluslararası hukukta yasaklı olan bu silahları kullandığını inkar ediyor. Aynı zamanda, kimyasal silah karşıtı yapılan bütün basın açıklamalarına kolluk kuvvetleri ile saldırıyor. Ve bu iddiaların araştırılmasını isteyen akademisyen, bilim insanı Şebnem Korur Fincancı’yı hedef gösteriyor, tutukluyor. Tam bir suçlu psikolojisi!

Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında çaresiz kalan dinci faşizm, son çare olarak kitle imha silahlarına başvuruyor. Doğal olarak akla ilk gelen Vietnam örneği oluyor. Çünkü on yıllardır bütün katliamlara, işkencelere rağmen Kürt ulusu özgürlüğü için mücadele etmekten vazgeçmedi ve şüphesiz bu savaşın sonunda kazanan Kürt halkı olacak!

Bizler ise insanca bir yaşam için mücadele ederken, savaşı yaratan koşullara karşı yani kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltelim! Kimyasal ve biyolojik silah kullanımı da dahil, insanlığa karşı suç işleyen burjuvazinin iktidarını ancak bu şekilde yıkabiliriz ve insanca bir yaşamı ve gerçek-kalıcı barışı devrim mücadelesiyle kazanabiliriz!

*“Orda dağlar bir mezarlık
Bulutlar kan salkımı sular toprakta düğüm
Orda evler oda oda kanarken
Burda yeşerenin canı cehenneme.”*

Vefa için...

tuttuğun o eli hiç bırakmayacağım!

O sıralar 10 yaşındaydım. Ablamın elini tutmuş Antep'te çarşıda yürüyorduk. Balıklı'da olan Ayıışı Sanat Merkezi'nin önündeydik. Ablam bir an durdu ve bir abiye selam verdi. Birbirlerine yoldaş diyorlardı...

Yoldaş kelimesini ilk kez bu duymuştum. Ama iyi ki son duyuşum değildi. Sonra abi bana dönüp adımı sordu ve cevabını alınca elini uzattı. Ben de "memnun oldum Vefa abi" diyip sağ elimi uzattım. Ama abinin sağ eli yoktu. Durumu farkedince utanıp sol elimi uzattım ve Vefa bana o güzel yüzüyle gülümseyip elimi sıktı. Sonra başka bir sokağa girip gözden kayboldu...

O abiyle yollarımız 8 sene sonra yine kesişecekti. Ablama dönüp, "abla abinin neden kolu kesik" dedim, "faşizm aldı" dedi. Faşizm, yoldaş bunlar ilk defa karşılaştığım kelimelerdi. Nasıl ki yoldaşı hep duymak istiyorsam, faşizmi de öğrenince bir daha duymamak için tarihin derinliklerine gömmek istedim.

Lise zamanlarındaydım. Sınıfta bir kaç kişi faşizm diye bir konuyu konuşuyorlar. Aklıma hemen Vefa abi geldi. Sonra Vefa abiyi aramaya başladım.

Lisede komünist bir hocam vardı. Ama onu tanımıyordu. Çocukken karşılaştığım sokağa baktım. Ama ne dernek yerindeydi, ne de Vefa abi. Ama Vefa abinin arkadaşlarını tanıyordum. 1 Mayıs günüydü. Belki onları görürüm diye alana gittim.

Vefa abinin arkadaşlarının elinde üzerinde Deniz Gezmiş silüeti olan kıvıll bir bayrak vardı. Gittim yanlarına kendimi tanıttım. "Küçük yoldaşımız gelmiş" dediler. Ablam beni Ayıışı'na götürdüğünde bana bu ismi vermişlerdi. Sonra okumalar, pratikler yaptım ve zamanla küçük yoldaşları olmaktan çıkıp yoldaşları oldum.

Üniversiteye gittiğimde gazete bürosuna yolum düştü. Büroya uğrayacakken, yoldaşlarım Vefa'nın da orada olacağını söylediler. Çok sevinmişim. Kapıyı çaldım, Vefa açtı. Hiç bir şey demeden yoldaşıma sıkı sıkı sarıldım. Sonra da "merhaba yoldaş" deyip içeri geçtim. Birazdan geri geldiğinde, "sen şu şu değil misin" deyip bana sarıldı ve o güzel yüzüyle yine gülümsedi.

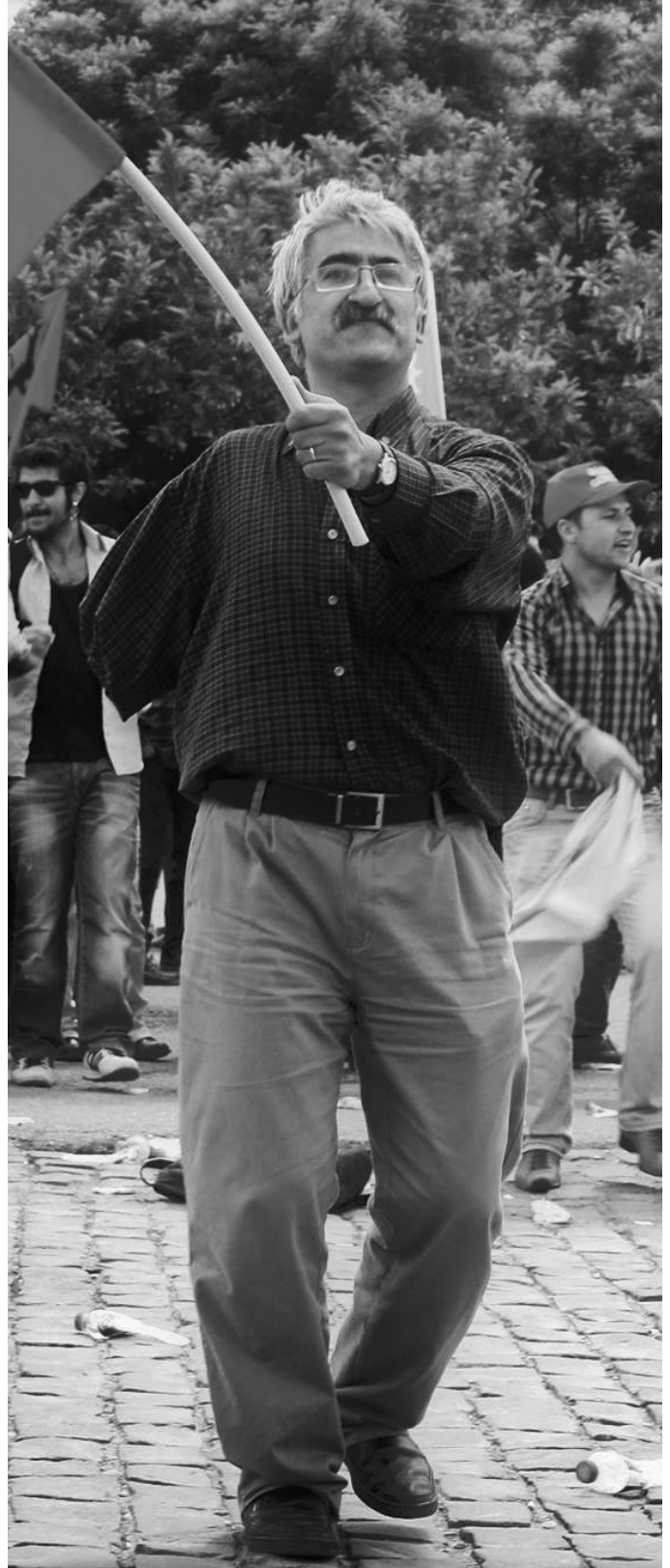
Sohbet ettikten sonra önümüzde yeni konular vardı. Ben merak ettiklerimi soruyordum. O da bana hiç sıkılmadan cevap veriyordu.

Bana bir anısını anlattı. Bir gence bir şeyler anlatırken, gencin masanın altından telefonla mesajlaştığını görmüş ve o gence ona az önce neler anlattığını ve onun neler anlادığını sormuş. Genç de her şeyi doğruca anlatmış. İnsanların değiştiğini, aslında her şeyin değiştiğini bizim de "yeni insan" olmamız gerektiğini söyledi. Vefa bir "yeni insan"dı.

Sonra tekrar onu görme şansım oldu. Yine oturduk. Bana yine o güzel bilgilerini verdi. Birlikte çok güzel zaman geçirdik. Son buluşmamızda bir mendil satıcısından mendil aldı ve mendil satıcısı ona kolunun nasıl olduğunu ve tedavisinin olup olmadığını sordu. Vefa, işçi abiyle konuştuktan sonra yoldaşa döndüm ve "kolunun tedavisinin devrim olacağını" söyledim. Gülümsedi, "Yoldaş" dedi "bunu senin için demiyorum yanlış anlama, ama büyük sözler söylememeliyiz. Büyük işler yapmalıyız. Bunca sene ne insanlarla karşılaştım. Büyük sözler söyleyen ama hiçbir iş yapmayan... O yüzden bir şey yapmak istiyorsan yap yoldaş. Yapacağım deme". "Haklısın yoldaş, anladım" dedim. Sonra onu metroya bıraktım ve yoldaşı son görüşüm o oldu. Ama ben onu ne zaman görmek istesem bir işçide, bir kadında, bir Kürt'te görüyorum.

Onun sözlerini o ölümsüzleştikten sonra daha iyi düşündüm. Daha iyi anladım. Yeni insan olmak için, 10 yaşında tuttuğun eli bir daha bırakmamak üzere mücadelede yaşatacağım yoldaş. O büyük günü senin gibi kafasıyla, kitapların arasından geldiği kavgaya sadık kalmış namuslu bir ameleye armağan edeceğiz. Seni seviyoruz yoldaş. Daima..

Küçük Yoldaşın...

inşaat işçisi köle değil midir?

Bugün çevremizde gördüğümüz binaların, konutların ve gökdelenlerin her birinin bir hikayesi var. Her bir konutun altında ezilen yüzlerce inşaat işçisi, her binanın yükselişinde yüzlerce işçinin eli, her konutun altında en az bir işçinin mezarı var. İnsanlık barınmak için elindeki taş ile bir dağın içine senelerce oyuk açmak için uğraşan ilkel insana ve bugünün fedakar inşaat işçisine çok şey boçlu. Kapitalizm ise bize koca bir hayat ve gelecek borçlu!

Dört bin küsur yıl geçmiş, ilk piramidin yapımının ardından... Bilim ve teknolojinin imkan verdiği ölçüde ve binlerce köleyle yapılmış bu Mısır Piramitleri. Arkasında, hayranlık bırakacak bir mimari yapı ve binlerce kölenin ölümünü bırakmış. O günün teknolojisi ve bilimin gelişmişlik düzeyi bu kadarına el veriyordu. Peki ya bugün? Teknoloji ve bilimin geldiği düzey ve türlü iş makinelerinin var olduğu bugün; bunca teknolojik alet, "işçi"lerin iş başında ölmemesi için alınabilecek türlü tedbirler...

Mısır piramitlerini yapmıyor modern köle, 21. yüzyılın binalarını yapıyor. Peki nasıl oluyor arkadaş? Hala daha işçiler ölüyor! Nasıl oluyor da Finans Merkezini yapmak için milyonlarca dolarla oynayan sermayedarların bir işçinin ölmemesi için tedbir alması bu kadar zorlaşıyor. Hani o kadar ihtilal yapmıştık beraber. Hani artık özgürdük. Hani artık kendimiz için çalışıyorduk. Benim dedem sahibi için çalışıyordu ama...

En azından barınacak yeri, beslenmesi, giyinme hakkı vardı. E biz kalkalım 16. yüzyılda o kadar ihtilal yapalım 'beyfendiler' için... O kadar özgürlük kazanalım... Sonra da özgürlük, firavunun yaptıklarının süslü kanunlarla gizlenmesi olsun. Allah razı olsun cidden kendimiz çalışıyoruz.

Kendimiz için çalışıyoruz ama patron alıyor tüm emek gücümüzün karşılığını. Bir de buna "ben köle sahibi gibi direkt almıyorum hakkınızı" dememek için artı-değer diyorlar. Kendimiz için ama tüm hayatımızı, ay sonunu getirme yani "ev kirasını, faturaları ödeyecek miyim?", "karnımı doyurabilecek miyim?", "bu kış 6 ay taksitle mont alırsam ödeyebilecek miyim?" derdiyle yaşıyoruz. Yav tarih sen nelere kadirsin? Bu "modern" zamanda firavunun adaletini aratıyorsun.

Adalet önemli bir şey yani. Biz işçiler için adaletin olmaması üzüyor insanı. Adalet mülkün temelidir sonuçta. Bugünün adaleti de burjuvazinin kendi adaleti. Adaletin temeli neyden yapılıyor biliyor musunuz? Yalnızca çimento, tuğla, demir, iş makineleri sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

“Adaletin temeli neyden yapılıyor biliyor musunuz? Yalnızca çimento, tuğla, demir, iş makineleri sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Adaletin temelini atarken ölen binlerce inşaat işçisi... İşçi güvenliğini sağlamak için ayrılması gereken paradan daha az değer gören inşaat işçileri... O harç, işçilerin kanıyla yoğruluyor.”

Adaletin temelini atarken ölen binlerce inşaat işçisi...İşçi güvenliğini sağlamak için ayrılması gereken paradan daha az değer gören inşaat işçileri... O harç, işçilerin kanıyla yoğruluyor. O tuğla geleceğimiz ve hayallerimiz üzerine konuyor. Bu sektör ağır bir sektör. Genç işçilere, taze güçlere ihtiyaç duyar. O yüzden yoğunlukla biz genç işçiler çalışıyoruz.

Açlık; kapısı sürekli açık, kucaklayarak karşılıyor bizi her zaman. Üniversiteler ve liselerin kapısı ise kapanmış çoktan bizlere. "Eve artık senin de ekmek getirmen gerek" dendi. Biz de hem eve ekmek getirelim hem de olmayan adaletin temelini atalım dedik öyleyse. Sonra öğrendik gerçeği. Türkiye'de adaletin temeli; inşaat işçisinin çalınan alinteri, geleceği, hayalleri ve ölü bedenleri üzerine atılmış.

Marx demiş ya sadece iki sınıf var! Birinin adı burjuvazi ötekinin proletarya.

Proletarya sürekli üretim yapacak, burjuvazi de proletaryanın emek gücüne el koysun, onun ürettiği şeyleri alıp satsın, hatta satma işini dahi proletarya yapsın ki burjuvazi sadece parayı cebine koysun. Vursun kırbacı; polisiyle, ordusuyla, tankıyla, topuyla "yav arkadaş dünyayı biz kendi ellerimizle yaratıyoruz, yiyeceği, içeceği, binaları, arabaları... ama ne karnımız doyuyor ne kafamızı sokacağımız doğru dürüst bir yer var" diyene.

Vefa yoldaş anlatmıştı bir kere. Spartaküs diye birini. Bu Spartaküs de iyi biri. Adaletli yani. Adalet anlayışı öyle mülk üzerine falan da değil. Hatta mülkü bile olmayan köleler için adalet istiyor. Neyse, anlattığından hatırladığım kadarıyla bu Spartaküs iyi bir gladyatörmüş.

MÖ. 70'li yıllarda gladyatörler ve köleler arasında örgütlenip köle sahiplerine ve Roma İmparatorluğuna karşı isyan başlatmış.

Hatta direkt savaş başlatıyor. Roma İmparatorluğunun karşılaştığı en şiddetli savaşıardan biri oluyor bu. Öyle işte...

Ne insanlar var değil mi ? Özgürlük için savaşanlar ve kölece yaşayanlar. Herhalde sınıflı toplumlarda ezilen sınıfların ortak yönlerinden biri de bu. Bilimin gelişmediği, insanların barbarca yaşadığı dönemde bile hep birileri baş kaldırmış.

Hep birileri kaderi köşeye itip, geleceğini kendi belirlemeye çalışmış. Spartaküs köleci dönemde yaşadı. Ondan sonra feodalizm ve kapitalizm geçti. Sosyalizm diye hakkaniyetli bir sistem ortaya çıktı. Ancak Spartaküs bugünün insanına bile örnek olacak bir yol gösterdi bize: Örgütlülüğün ve mücadelenin gücünü gösterdi.

Genç Bir İnşaat İşçisi

*"Yedi kapılı Teb şehrini kuran kim?
Kitaplar yalnız kralların adını yazar.
Yoksa kayaları taşıyan krallar mı?
Bir de Babil varmış boyuna yıkılan,
kim yapmış Babil'i her seferinde?
Yapı işçileri hangi evinde oturmuşlar
altınlar içinde yüzen Lima'nın?
Ne oldular dersin duvarcılar
Çin Seddi bitince?"*

Bertolt Brecht

İŞSİZİZ

HARUN

Bu yazımızda halkımızın yaşadığı yakıcı sorunlardan biri olan işsizliği, özelde ise gençliğin yaşamakta olduğu işsizliğin sebeplerini, sonuçlarını ve gençliğin üzerindeki etkisini anlatarak incelemeye alacağım.

Bugün Türkiye-Kürdistan topraklarındaki her dört gençten biri işsiz durumda. Bu sorunun psikolojik etkileri de oldukça yıpratıcı olmaktadır. Kişinin kendini değersiz ve işe yaramaz hissetmesi, ailesine, kendine ve aslında yaşama yönelik hiçbir katkıda bulunmadığı hissine yani boşuna yaşadığını düşünmesine neden olmaktadır.

Elbette burada bu düşünceleri taşıyan gençleri yargılamayacağız, her birimiz bunları düşünmek ve bu şekilde yaşamak zorunda bırakıyoruz. Çünkü bizler rahat bir yaşam süren burjuva çocukları değiliz. Yaşamını zaten zorluklarla sürdüren ailelerimiz, bizlerin en hızlı şekilde elinin ekmek tutmasını ve kendi ihtiyacını karşılayacak ölçüde ekonomik özgürlüğe ulaşmasını istiyor. Bu beklentileri karşılayamadığımız ve kendi yaşamımızı kuramadığımız zaman, mental bir çöküş içine düşmemiz maalesef olağan bir durumdur.

“Bizleri insan olarak değil, fabrikalarındaki makinelerin birer dişlisi veya dişli olmayı bekleyen yedek ordular olarak görürler. Onlar için işsiz gençler, yedek sanayi ordusunun neferleridir. İşçiler hakları için mücadele ettiğinde (grev, fabrika işgali vb.) bunun önüne geçmek için, “sizin yerinize çalışacak binlerce insan var” diyerek baskı altına alabilmek için işsizliğin yok olmasını asla istemezler.”

Tekelci kapitalizm ise gençliğin yaşadığı işsizlik sorununu elbette ki görüyor, fakat bu durumu değiştirmek gibi bir amaçları yoktur. Çünkü onlar işsiz gençliğin yaşadığı sorunlarla değil kendilerinin ve soylarının ebedi şatafatlarıyla ilgilenirler. Bizleri insan olarak değil, fabrikalarındaki makinelerin birer dişlisi veya dişli olmayı bekleyen yedek ordular olarak görürler. Onlar için işsiz gençler, yedek sanayi ordusunun neferleridir.

İşçiler hakları için mücadele ettiğinde (grev, fabrika işgali vb.) bunun önüne geçmek için, “sizin yerinize çalışacak binlerce insan var” diyerek baskı altına alabilmek için işsizliğin yok olmasını asla istemezler. Bu şekilde milyonları daha düşük ücretle ve daha çok hakları gasp edilerek çalıştırmak mümkün hale gelir. Bu da kapitalistler için daha çok kâr demektir. Fakat tüm bunların yanında, bizlerin işsiz gençler olarak bir mücadele içerisinde olmamız burjuvazinin korkulu rüyalar görmesine neden olacaktır.

İşte tam da bu nedenden dolayı faşist devlet her yere niteliksiz, gerici, bilimsellikten çok uzak üniversiteler açarak işsizlik yüzdesini düşürmeyi hedeflemektedir.

Yine gençliğin yaşadığı geleceksizlik sorunuyla işsizlik sorunu birbiriyle alakalı ve birbirinden etkilenen bir noktadadır. Öğrenci gençlik, okul sıralarında matematik, fizik eğitimi almaya çalışırken; kendileri gibi bu sıralardan geçen mezunların eve bir ekmek götüremediğini görmekte ve kendi geleceklerini esasen gözlerinde şekillendirmektedir.

Son açıklanan TÜİK verilerine göre 15-24 yaş grubunu kapsayan genç nüfusta, Bu yaş grubunda işsizlik oranı; erkeklerde %15,2, kadınlarda ise %23,3 olarak tahmin edildi. Ortalama %20 olarak değerlendirildi.

Bu oranlar, devletin yalan mekanizması olarak görev yapan istatistik kurumunun gerçeği yansıtmayan verileri olmasına rağmen tablonun ne kadar acı olduğu ortadadır.

Peki çözüm yolu nedir? Biraz da onu konuşalım! Çözüm, tekelci devletin bize sunduğunu iddia ettiği bireysel “kurtuluş” imkanlarından geçmiyor. Yukarıda belirttiğim gibi onların bu sorunu çözmek gibi bir gayeleri zaten yoktur. Bu sorunun çözüm yolunu açacak olan, sorunu yaşayan genç işsizler olarak bizleriz.

Sovyetlerde, Yugoslavya'da, Kore'de ve Küba'da, sorunu yaşayanların çözümü üretmesiyle çözüme kavuştu. Tekellerin kâr hırsı için değil, toplumun ihtiyacı için üretebileceğimiz sistemi kurarak ancak insani bir yaşam sürebiliriz. Bu ise, mevcut düzenin anti-kapitalist bir devrimle yıkılması gerektiğini ifade etmektedir.

Bunun için en acil görevimiz; örgütlü mücadeleyi büyütmek, sosyalizm için mücadele etmek, kapitalizme karşı savaşılan kesimlerin saflarında yer almaktır.

Yazımı Nazım Hikmet'in hapisten çıktıktan sonra yazmış olduğu dizelerle bitirmek istiyorum:

"çamaşırcı Huriye'nin işsiz oğlu omuzlarında keder kahveye gidiyor"

üniversitelerin kapıları işçi-emekçilerin çocuklarına kapatılamaz!

Genç Yoldaşlar! Yeni yılı “devrim” niteliğinde zam naralarıyla “heyecanla” bekliyoruz. Merak ediyoruz devrim, burjuva siyasetçilerin elinde daha ne kadar anlamı dışında kullanılacak ve rezilce, aklımızla alay edilen politikalara alet edilecek. Devrimin yakınlığının kuşkusuz bir şekilde burjuva siyasetleri tarafından dahi kabul edilmesini; halkın ve geleceksizlik sarmalı içerisinde hayatları çalınan bizlerin öfkesinin önüne geçmek için devrimciliğe bürünen burjuva ve küçük burjuva siyasetler tarafından nasıl kullanıldığını hepimiz görüyoruz.

Geçtiğimiz haftalarda dinci-faşist iktidarın başının açıkladığı KYK burslarına gelen “devrim” niteliğinde ki zam da, burjuvazinin “devrim”inin yoksul halk kitlelerine her zaman açlık ve ölümü getirdiğinin bir örneği olmuş oldu. Geçtiğimiz senelerde birçok sıra arkadaşımızın maddi sorunlardan kaynaklı hayatına son verdiğine tanık olduk.

Geleceğe bir umutla bakarak üniversiteye giden bizler, açlığı ve ölümü beynimizin en ücra köşesindeki hücrelerine kadar öğrenerek derslerimize giriyoruz.

KYK bursu okumamızı mümkün kılmamakla birlikte, bir yandan çalışmak zorunda kalan bizlere ek ücret olmak dışında bir şeye yaramıyor, bunun dışında çalışmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Bazılarımız gündüzünü okulda, gecesini kafede veya başka bir iş kolunda geçirirken; bazılarımız da KYK bursuyla hayata ve eğitime tutunmaya çalışıyor. Bazılarımız üniversiteleri terk edip memleketine dönerken, bazılarımız ise üniversitenin bir gelecek sunacağına olan umudunu yitirmiş olarak direkt iş hayatına atılıyor. Bazılarımız üniversite kazanmak için gecesini gündüzüne katarken, kimimiz dershanelerde tonlarca masrafla didiniyoruz; bazıları ise özel okul ve üniversitelerde paşa paşa okulunu okuyor.

Kimimizin ise ne kadar istese de hiç şansı olmuyor, üniversitenin önünden dahi geçmeye.

Eğitimin niteliksizliğini vurgulamaya bile gerek duymuyoruz. Bu artık reddedilmez bir olgu. Ancak artık bir işçi çocuğunun öğrenim görmesi, geleceğini belirlemesi, istediği mesleği öğrenmesi yalnızca hayallerden ibaret. Çalınmış hayallerden... Bazılarımız bunların bir tek yurt dışında olacağını düşünüyor. Çözümü yurt dışında buluyor. Bazıları gidiyor, bazıları gidemiyor.

Hayaller... hayatlar... Hepsini almışlar elimizden.

Özgürlük denen şey slogandan ibaret kalmışhafızamızda. Ne istediğimizi seçebiliyoruz ne istemediğimizi. Değil istediğimiz hayatı yaşamak, yaşamak bir mücadele artık bizlere. Burs diye verdikleri, İstanbul'da okuyan bir öğrenciye bir hafta dahi yetecek bir para değil. Hayırına veriyorlarmış gibi dağıttıkları kredi, mezun olduktan sonra ümüğümüzü sıkın tefeci gibi faiziyle geri isteniyor.

Eğer zengin bir babaya sahip değilsek, üniversiteye gitmek açlığa, ölüme terk edilmek anlamına da geliyor. Üniversitelerin kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılmaz!

En azimli veya görece fırsatı olanlarımız, bir yandan çalışıp bir yandan okurken bu şiarı güçlendiriyor ancak istediğimiz bu değil. Bu sorunu çözecek eylem biçimi de bu değil.

Geçtiğimiz iki senede; üniversitede aç kaldığı için, geçinemediği için, geleceksizliğe hapsolmuş bir hayat geçirmek istemediği için intihar eden, inanmıyor diye kaldığı yurttan kafası kesilerek yaşamdan koparılan arkadaşlarımız oldu. Hayatta olmayan sıra arkadaşlarımızın sorunları öznel sorun değildi. Hepimizin yaşadığı sorunlardı bunlar. Hepimizin maddi sorunlardan kaynaklı eğitimi aksıyor. Hepimiz aç kalıyoruz, bu sistemde bir gelecek göremiyoruz, tarikat yurtlarında kalmaya zorlanıyoruz, yurt bulamadığımız için emeğimizle canımızı dışımıza takarak kazandığımız üniversiteden geri memleketimize dönüyoruz. Hepimiz okullardaki faşist baskıdan, demokratik olmayan kayyum atamalarından, faşist genelgeden, okullarda devlet eliyle örgütlenen faşist çetelerden rahatsızız. Ve bu sorunların bir çözümü var! Biz istediğimiz bölümde, istediğimiz üniversitede nitelikli bir eğitim, demokratik, özerk bir üniversite, anadilde ve ücretsiz bir eğitim istiyorsak... bunun için mücadele etmeliyiz. İsteddiğimiz mesleği yapmayı, geleceğimizi belirlemeyi yani geleceğimizi ve hayallerimizi istiyorsak, bunların kazanılabileceğini anlamalıyız.

“Artık bir işçi çocuğunun öğrenim görmesi, geleceğini belirlemesi, istediği mesleği öğrenmesi yalnızca hayallerden ibaret. Çalınmış hayallerden... Bazılarımız bunların bir tek yurt dışında olacağını düşünüyor. Çözümü yurt dışında buluyor. Bazıları gidiyor, bazıları gidemiyor.”

İki seçenek var. Mücadele etmek ve mücadeleye karşı olarak etmemek, razı olmak. Ya birinci seçeneğe hayatımızı adayacağız ve Deniz Gezmiş'lerin üniversite sınırlarına sığmayan, amfilerden sokağa taşırdığı mücadeleyi omuzlayacağız. Ya da düzenin düşüncelerimize koyduğu sınıra hapsolarak kölece bir geleceği yaşayacağız. İlk seçenek zorunluluk haline gelse de hala tercih hakkınız var. Biz ilki seçenleriz.

Tüm genç yoldaşlara çağrımızdır. Düşünceleri düzenin koyduğu sınırların dışına taşan, yaşadığı sorunların çözümünü sadece okul içerisinde sınırlamayan, yani devrimcileşen, Denizleşen gençliği “Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz!” şiarıyla Denizlerin yolunda DÖB saflarına çağırıyoruz!

**Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!
Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına!**

pride (onur)

2014 tarihli, İngiliz- Fransız ortak yapımı Pride filmini sizlere tanıtacağız bu yazımızda.

İngiltere ve Galler'in maden ocaklarında, 1984 yılında başlamış olan büyük madenci grevi ve grevdeki madencilerle dayanışmayı örgütleyen bir grup lezbiyen ve gay filme konu edilmektedir.

Bu dayanışma aynı düşmana karşı ortak bir hat oluşturmak ve ezilenlerin birleşerek mücadele etmesinin gerekliliği, bu şekilde zafer kazanabileceği anlayışı sonucu olarak ortaya çıkıyor.

Devletin şiddeti, polis gücü, adliyeleri, basın medya organları ve bütün varlığıyla madencilerin üzerine giderken;

LGBTi+lar, bu saldırıların kendilerine karşı uygulanan saldırılar ile ortak olduğunu görüyor ve madencileri desteklemek için LGSM (Lezbiyenler ve Gayler Madencileri Destekliyor) isimli bir topluluk kuruyorlar.

LGSM madencilere destek olmak için para toplamaya başlarken aynı süreçte madencilerle iletişim kurmaya çalışıyor. Fakat madenci sendikasının gay ve lezbiyenlere karşı homofobik tutum ve ön yargıları buna engel oluyor. Sonrasında topluluk grevdeki bir maden ocağı bölgesiyle doğrudan iletişime geçiyor.

Maden işçileri ve gaylerin doğrudan tanışmalarını gösteren bu sahneler filmin içerisindeki en etkileyici sahnelerdir.

İşçilerin devlet tarafından pompalanan LGBTi+ karşıtı kara propagandadan dolayı homofobik, ataerkil bir noktada olmalarına ve LGSM'nin saldırıya uğrayabilecek olma tereddüdüne karşın yine de iletişime geçme ve tanışmaya çalışmaları, iki ezilen grubun dayanışmanın ezilenlerin inceliği olduğunu anladığını tarihe bir kez daha kanıtlamış oluyor.

Filmde LGBTi+'ların yaşadığı türlü zorluk ve saldırılara da yer veriliyor: aile sorunu, toplumun kabullenmemesi, devlet baskısı, işsizlik, nefret saldırıları, hastalıklı konumuna düşürme çabası, toplumdan ötekileştirme ve yalnızlaştırılma gibi zorluklar filmde işleniyor.

Maden işçilerinin grevi bir yıl kadar sürüyor ancak devletin yoğun saldırıları ve bazı sarı sendikalar sebebiyle mağlup oluyor.

Mücadele başarısızlıkla sonuçlanmış olsa da kazanılan şey, dayanışmayı pratikleriyle kavramak ve birlikte mücadele etmek düşüncesidir.

"Eğer kendinden daha büyük, çok daha güçlü bir düşmana karşı bir savaş veriyorsan ve varlığından bihaber olduğun bir arkadaşın sana el uzatıyorsa, işte bu, dünyadaki en güzel duygudur."

Aydın'dan Bir DÖB'lü

saldırılarınız nafile!

Geleceğin işçisi olarak görülen biz öğrencilerin, ağaç yaş iken eğilir mantığı ile başını ezmek istiyor dinci-gerici iktidar. Biz öğrenciler her güne uyandığımızda her açıdan artan sorunlarla boğuşmak zorunda bırakıyoruz. Bir taraftan atanan kayyum rektörler, eğitimin gericileştirilmesi ve piyasalaştırılması, yurt, kira fiyatlarındaki fahiş zamlar diğer taraftan ise üniversitelerimizde, okullarımızda devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin faaliyet yürütmesinin önünde faşist genelge ile karşımıza dikiliyorlar. Bu yazımızda özelde üniversitelerimizde devrimci, yurtsever öğrencilere yönelik artan faşist saldırıları ele alacağız.

Üniversitelerimizde, baskı her geçen gün daha da artarak devam etmektedir.

Okulları ranta açan, ÖGB ve polislerle okulları kışlaya çeviren dinci-gerici iktidar, tüm bu saldırıları protesto etmek isteyen biz öğrenci gençliğe yönelik gerek sivil faşist gruplarla gerekse ÖGB ve polislerle saldırıyor, soruşturma açıp okuldan atıyor ya da gözaltına alıp, tutukluyor.

Kasım ayının 24'ünde İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan saldırı da buna verilebilecek örneklerden birisidir. Geneli yurtsever ve devrimci demokrat öğrencilerden oluşan 6 kişilik grup, ÖGB ve sivil polis denetiminde 20 kişilik faşist grup tarafından saldırıya uğradı. Saldırıya uğrayan gruptan birinin kafa travması yaşadığı ve bir diğerinin de kafa ezilmesi yaşadığı biliniyor.

Saldırıya uğrayan sıra arkadaşlarımız, son bir buçuk aydır tehditler aldıklarını ve fiziksel saldırıya maruz kaldıklarını ifade ettiler.

Saldırının sonrasında ise rektörlüğe şikayet dilekçesi vermek isteyen sıra arkadaşlarımız ise etrafı polis tarafından ablukaya alınarak engellenmeye çalışılmıştı. Bu durum, polis ile rektörlerin ne denli işbirliği içerisinde olduğunu gösteriyor. Sözüm ona “güvenlik” için bulunan polisin de kimi koruduğu aşikar. Belki bu verdiğimi örnek son yaşanan olaylardan birisidir fakat birçok üniversitede örneğin Akdeniz Üniversitesi’nde, Marmara Üniversitesi’nde, Munzur Üniversitesi’nde ve başkaca üniversitelerde benzer faşist saldırılar gerçekleşti, halen de gerçekleşmeye devam ediyor.

Mevcutta okuduğum üniversite olan Çukurova Üniversitesi’nde de durum farklı değil. Son 1 ayda öğrenci olup olmadığımı kontrol ettiklerini söyleyen ÖGB’ler tarafından 2 defa öğrenci kimliğim kontrol edildi. Ve geçen sene mezun olan bir arkadaşım öğrenci olmadığı gerekçesiyle zorla üniversite dışına çıkarıldı. Ayrıca o günden sonra üniversitede nereye gidersem arkamda bir ya da iki güvenlik tarafından takip ediliyorum. Bu tür olayların saymakla bitmeyeceğini hepimiz biliyoruz.

Kapitalist sistemin çöküş süreci içerisinde olduğunun hepimiz farkındayız. Burjuvazi, devrim mücadelesinde belirleyici rol oynayan öğrencileri çeşitli baskılarla sindirmeye çalışıyor. Bütün bu baskı politikalarının, ranta açılan okulların, atanan tüm kayyumların, okula sokulan polislerin ve dayatılan dinci gerici ve bilimden uzak eğitimin başlıca amacı budur.

“Kapitalist sistemin çöküş süreci içerisinde olduğunun hepimiz farkındayız. Burjuvazi, devrim mücadelesinde belirleyici rol oynayan öğrencileri çeşitli baskılarla sindirmeye çalışıyor. Bütün bu baskı politikalarının, ranta açılan okulların, atanan tüm kayyumların, okula sokulan polislerin ve dayatılan dinci gerici ve bilimden uzak eğitimin başlıca amacı budur.”

Biz öğrenciler olarak, geleceğimizi bu sistem içerisinde kuramayacağımızın farkındayız. Kendi geleceğimiz ve sıra arkadaşlarımızın geleceği için, devrim mücadelesini benimseyerek, sömürüye dayalı bu sisteme karşı mücadele etmemiz gerekiyor. Okul sıralarından sokaklara, devrim mücadelesinde işçi sınıfının yanında yer almak öğrencilerin, genel olarak gençlerin, başlıca görevidir. Özerk-demokratik üniversiteler, bilimsel, anadilde eğitim istiyorsak, bunun kazanılacağı yer sokaklardır. Bu sebeple öğrenciler sokaklara, çünkü şimdi devrim için mücadeleyi yükseltme zamanıdır!

Biz geleceğin işçileriyiz, çürüten kapitalizmi yıkıp, geleceğin sosyalizmini kuracağız!

Tüm öğrenci gençliği bundan sebeple Devrimci Öğrenci Birliği’nin saflarına katılmaya çağırıyorum!

Adana’dan Bir DÖB’lü

gençlik ve aile

SİNAN ÖZTAŞ

Nasıl ki, işçilerin ve gençliğin talepleri farklıysa, sorunları da aynı şekilde farklıdır. Taleplerin farklılığı, sorunların özgünlüğünden gelir. Sorunların farklılığı ise, toplumsal üretim ilişkileri içerisinde buldukları yerlerinden kaynaklanır. Gençlik (özellikle işçi gençlik); uzlaşmaz, militan ve girişken yapısı ile toplumun en dinamik, en yıkıcı güçlerinden biridir. Peki, gençliğin tüm kesimleri aynı karaktere mi sahiptir?

Yüz yıl önceki bir genç ve bugünkü bir gence baktığımızda taleplerinin ve sorunlarının birbirinden çok farklı olduğunu hatta yüz yıl önceki bir gencin daha çocukluk döneminde toplumsal üretime dahil olduğunu ve çok genç yaşta işçileştiğini göreceğiz.

Ama bundan yirmi yıl önce, daha çocukluk evresinde değil de, liseden veya üniversiteden sonra üretime dahil olan bir genç ile bugünkü gençte de birçok karakteristik farklılıklar görüyoruz. İşte, bunun sebebi kuşak farkıdır. Kapitalizmde her yeni kuşak kapitalist ekonomide bir değişim dönüşüm sürecinin insanlar üzerinde yarattığı etkilerini ve değişimlerini kapsıyor. Şu an kuşakları, bir kuşağı kapsayan süreyi ve kuşak adlandırmalarını sermayenin kendi bilim insanları belirlese de kuşakları asıl belirleyen kapitalist ekonomide gerçekleşen değişim ve dönüşüm dönemidir ve o dönemde doğan, büyüyen ve toplumsal üretime dahil olan insanlar ile bir önceki dönemde doğan, büyüyen ve toplumsal üretime dahil olan insanların karakteristik yapısı ve kuşağı birbirinden farklı oluyor.

Örneğin; Y kuşağına baktığımızda artık bir evin ve arabanın alınmasının zorluğu ile hep bunlar için çalışmış bir gençlik ve işçi gençlik görüyoruz. Y kuşağının bunu yapma sebebi belki de bir önceki kuşaktan edindiği tecrübe birikimi ile ev, araba almanın hayatı ne kadar rahatlattığıdır. Her yeni kuşak, bir önceki kuşakların, insanlık tarihi boyunca edinilmiş tecrübelerinin birikimini taşıyor. Z kuşağı da bu kuşakların son halidir. Eski kuşaklardan farklıyız. Bir iş, araba uğruna koca bir hayatı günde 12 saat çalışarak geçirmeyi kabul etmiyoruz. İstemediğimiz bölümü okumayı, işsizliği, atanamamayı, ağır işlerde saatlerce çalışmayı, sömürülmeyi, kapitalizmi, istesek de kabullenemiyoruz! Yapamıyoruz, çünkü tecrübe ve bilgi birikimimiz, ekonomik-siyasal kriz ve kapitalizmin çöküş evresi buna izin vermiyor. Deprem gördük, pandemi gördük, ekonomik kriz gördük, halk ayaklanması gördük, darbe gördük, açlık gördük, sömürü gördük, yolsuzluk gördük, soysuzluk gördük... gördük de gördük. Hayatlarımızın ve geleceğimizin çalınma öfkesiyle yaşıyoruz. Hakkımız olanı alma isteğiyle bileniyoruz. Ve en önemlisi haklarımızın zor yoluyla alındığını çok iyi biliyoruz.

Z kuşağını diğerlerinden ayıran en belirgin özelliklerden biri, tüm hayatını bir ev, bir araba hayaliyle harcamak istemeyişidir. Evet, bizler bu modern köleci sistemin dayattığı bu hayatı yaşamak değil, gerçekçi ve insanlı hayallerimize erişmek istiyoruz. İnsanca yaşamı, nitelikli eğitimi, bir evi, bir işi, bir aşkı, yaşamayı bize çok gören bu sisteme karşı mücadele etmek istiyoruz.

Çünkü bu bizlerin en temel hakkıdır ve artık zorunluluk haline gelmiştir. Biliyoruz ki kapitalist sistem miadını doldurmuş ve tarih daha ileri bir toplumsal sistemi dayatmaktadır. Ve bu çöküş hızlandıkça toplum da yozlaşmaktadır. İnsanların geçinemediği ve iş bulamadığı için hırsızlığa, dilencilığe, yağmaya yöneldiği; açlıktan, yalnızca karnını doyurmak için bireysel kaygılara düşerek sadece hayatta kalma güdüsüyle çok çalışıp mücadele etmeye çalıştığı bir süreçteyiz.

Devlet geniş yığınların, gençliğin bu öfkesini ötelemek için ezilen ulus ve mültecilere yöne ırkçılığına yönelmesi taciz, tecavüz, kadın katliamlarını artırması ve her türden yozlaşmayı derinleştirmesi, bu düzenin artık insanların en temel ihtiyaçlarını, yani bir insanın yaşamsal ihtiyaçlarını dahi karşılayamamasından kaynaklıdır. Bunca şey yaşanırken bir yanıla aydın ve enerjik yapısıyla gençliğin bunlara karşı olması ve köklü bir değişim istemesi kadar doğal ve haklı hiçbir şey yoktur. Bu isteğimizin önünde duran ilk engel ise aile baskısıdır.

Peki neden? Aile baskısına değinmeden önce toplumumuzun aile yapısına bakmak gerekiyor. Marx, kapitalist toplumdaki aile yapısı için “ aile, devletin en küçük yapı birimidir” der. İşte kapitalist toplumda ailenin yapısını öğrenmek için bu tespitin üzerinde durmak gerekiyor.

Kapitalist toplumda egemen sınıf patronlar, zenginlerdir. Ve kapitalist bir ülkedeki her çark bu sınıfın çıkarına döner. Adalet, sağlık, hukuk, din, para... burjuva egemenlik bunların hepsini kendi çıkarına kullanmaktadır. Kapitalizmin olayı budur zaten.

Toplumun çok küçük bir kesimini oluşturan sermayedarların, işçileri sömürerek zenginleşmesi ve çoğunluğun da gittikçe fakirleşmesidir. Tabii bunu başarabilmek için sermaye türlü aygıt ve aracıyla toplum üzerinde tahakküm kurar. Ama yalnızca bunlar değil, egemen sınıf aynı zamanda kültüre, edebiyata, ahlaka, moda, akımlara, ideolojiye de egemendir. Kendi egemenliğini ve düzenin işleyişini sürdürebilmek için işçi sınıfının ve emekçi halkın yaşayış tarzını, kültürünü, oturmasını, kalkmasını her şeyini belirlemek zorundadır. Bunlardan biri de ailedir. Kapitalizm egemenliği altında bulunan aile yapısını burjuva kültür ve burjuva karakterin geri yanlarıyla çürütür. Bunu yaparak maddi manevi her şeyi kendi çıkarı için kullanmayı çok iyi başarır ve kan bağı ile bir araya gelen bu örgütlülük yapısı olan aile kapitalizmin "Aile Bakanlığı" kuracak kadar özel yöneldiği bir yapı birimidir. Çünkü burjuva ailelerin çocukları geleceğin devlet ve şirket yönetim kadroları olarak şekillenirken, yeni burjuvalar yetiştirirken işçi ailelerinde de kendine yeni modern köleler yetiştirebileceği burjuva kültürle yozlaşmış, atomize olmuş, çürütülmüş geleceğin işçilerini oluşturur. Dinci-faşist iktidarın kendi kitlesine üç çocuk yapının nutuklarının sebebi bir yanı tepeden tırnağa dinci-faşist olmaları ve kadını tamamen eve kapatmak istemelerindedir. Bunu yaparak dinci-gericiliğin kol gezdiği bir aile ve toplumsal anlayış ile geleceğin gençliğini oluşturacak çocuklar o faşist ideoloji ile büyümek zorunda kalır.

Sermaye egemenliği ve onun devleti işçi sınıfının aile yapısını nasıl dizayn ediyor?

"Eski kuşaklardan farklıyız. Bir iş, araba uğruna koca bir hayatı günde 12 saat çalışarak geçirmeyi kabul etmiyoruz. İstemediğimiz bölümü okumayı, işsizliği, atanamamayı, ağır işlerde saatlerce çalışmayı, sömürülmeyi, kapitalizmi, istesek de kabullenemiyoruz!"

Her sermaye iktidarı bir biçimiyle emekçilerin belli bir kesiminin siyasal desteğini aldığı gibi, emekçileri kültür ve yaşayış tarzı olarak da etkiler. Ancak unutmamalım, insanların büyük çoğunluğu gibi toplumsal yaşam koşullarının dayattığı gibi düşünür. Bu yüzden, özel mülkiyetin egemen olduğu, sermayenin televizyondan, sosyal medyaya, kültürden, yaşayış tarzına ve eğitim sistemine kadar işçi, emekçilerin beynini esir alır. En basitinden okulunu bitir, askerliğini yap bir işin olsun, kendi ayaklarının üstüne bas sonra siyaset işleriyle uğraşsın sözü bile faşizmin kendi sözleridir. Kapitalizmin bizden istediği şey tamda budur.

Kapitalizmin gençliği siyasi arenadan çekip pasifleştirmek ve apolitikleştirmek için nasıl bir politika izlediğini bu örnekle görmüş olduk. Kendisinin, insanlığın ve dünyanın geleceğine dair düşünmeyen, bir pratikte bulunmayan, verili koşulları, verili gerçekliği gibi olduğu gibi kabul edip karşısında boyun eğen ve sermayeye artı-değer, azami karlar üreten geleceğin işçilerini arzularlar.

Ancak ağır çalışma koşulları, diz boyu yoksulluk, sistemin gençliğe bir şey sunmayışı, her yanımızı saran bu kesif koku gençliği harekete geçmeye iter. Kapitalizm gençliği gericileştirmek ve kendi faşizm saflarına kazanmak için ne kadar servet döküp propaganda yapsa da, ne kadar korku duvarları örmeye çalışsa da o duvar hep başına yıkılıyor. Kapitalizm ve onun faşist aygıtı ne yaparsa yapsın gençliğin çöşkun akan selini durduramıyor. Sokak röportajlarında eline mikrofonu alan her genç korkusuzca isyanını ve köklü bir değişim isteğini dile getiriyor. Her genç faşizmin içeridekilerden çok dışarıdakiler için yaptığı zindanları parmağıyla ezerek "sterse tutuklasın" diyebiliyor. Artık ailelerin "Sus" ihtarları kabuğuna sığmayan her gence yersiz geliyor. Bu sistem çöküyor ve onunla beraber korku duvarları da çöküyor. Köklü bir değişim istiyorsak yani geleceğimizin bir avuç asalak burjuvanın karı için çalınmadığı, eğitimin ücretsiz ve nitelikli olduğu, dil, din, ırk ayrımının olmadığı ve geçinmek için kılı kırk yarmak gerekmeyen bir düzende yaşamak istemiyorsak bunun için mücadele etmekten, bir işin ucundan tutmaktan başka yol yok! Ailemiz "aman çocuğum" diyecek. "Bırak başkası yapsın" diyecek. "Bir avuç insanla mı devrim yapacaksınız?" diyecek.

Eğer her gün geçinememekten intihar eden insanların acısını yüreğimizde hissediyorsak, eğer ulusundan, dininden, cinsiyetinden, cinsel yöneliminden dolayı öldürülen birini kardeşimiz görüyorsak bu düzen bizi benliğimizi, bilincimizi ele geçirememiştir.

Yani komutan Che Guevara'nın deyimiyle dünyanın öbür ucunda birine atılan tokadı kendi yanağımızda hissediyorsak ve bu inanılmaz vahşi düzene karşı mücadele etmek istiyorsak bizi zincirleyen her şeyden kopmamız gerekir. Kopuş yani kendimize karşı devrimimiz önce bilincimizde sonra da ailemize karşı gerçekleşmelidir!

Bunun mücadelesini vermekle başlıyor mesaimiz, ama bu mücadele bu düzene karşı uzun solukludur, geleceğini devrimci toplumunu kuracak devrimci insanların şekillenışı, yeni insanı yaratması uzun soluklu bir koşudur ve bu koşuda ısrar etmek gerekir! Çünkü devrimi emekçilerle bizler yapacağız! İnsan sayısına bakmadan politikamızın bilimselliğine ve doğruluğuna güvenerek yapacağız bunu. Ah bu insanlar bir bilseler Küba devrimini 81 kişi ve bozuk bir tekneyle yürüyüşe başlayıp bir avuç insanın milyonlar olup zafere ulaştırdığını, bir bilseler Lenin'in devrimci mücadeleye fabrikasındaki işçilerle Kapital okuyarak başladığını...

"Eğer her gün geçinememekten intihar eden insanların acısını yüreğimizde hissediyorsak, eğer ulusundan, dininden, cinsiyetinden, cinsel yöneliminden dolayı öldürülen birini kardeşimiz görüyorsak bu düzen bizi benliğimizi, bilincimizi ele geçirememiştir."

geleceğe bir not bırak -sizden gelenler

Geçmiş olmayanın geleceği olmaz mı ? Yoksa geleceği olmayanın geçmişi neye yarar mı ?

Gün geçmiyor ki biz gençler geleceğimizle yani aslında geleceksizliğimizle kaygı duymadığımız bir gün olsun. Yıllarca oku, sonra sınav stresi derken ne mutlu üniversiteli oldum, ama ne için ? Bir yarınım olmadıktan sonra neye yarayacak ?

Hani gençler geleceğimizdi? Şimdi o gençler yarınlarından, geleceklerinden şüpheli. Çünkü akşama yiyecek ekmeği olmayan bir birey nasıl gelecek düşü kurabilir ki? Gün geçmiyor ki haberlerde 'geçinemiyor' diye intihar haberleri duymayalım.

Onlarca üniversite açılıyor, insanların gözlerini boyamak için. Ama görüyoruz ki bir iş ihtimali yok. Üniversite bitirmiş bir insan hamallık yaparken karşınıza çıkıyor. Oysaki bu insan ne umutlarla ne hayallerle üniversiteye gitmiştir, gelecekle ilgili ne düşünceleri vardı... Şimdi ise elinde koskoca bir hiç.

İşsizliğin üzerine bir de pandemi eklersek, umutlar sıfırın altına düşüyor. Onlarca insan pandemi döneminde işsiz kaldı. Hani nerede gelecek? Dillerde dönen atasözü gibi; ne işimiz var ne de geleceğimiz. Sadece kuru bir can elimizde kalan.

Gençlerin kendine ayıracak bir sosyal aktivite yapacak lüksü bile olmuyor. Çünkü haftanın en az 2 ya da 3 günü işe gidiyor. Zaten hafta içi dersler oluyor, akşamları da ders çalışması gerekiyor. Nerede insanca yaşama standartı? Hem bedenem hem ruhen yoruluyoruz bir de üzerine tamam okuyorum ama ben bu üniversiteyi bitirince bir işim olacak mı yoksa bende mi işsizler kervanına katılacağım kaygısını yaşıyoruz. Hayırlı olsun bir geleceğinden umutsuz bir genç daha doğdu.

Romanya'dan Genç bir İşçi

İşsizlik, yoksulluk, geleceksizlik, ekonomik kriz ve daha nice zorluklarla hayatımı devam ettirmeye çalıştığım bugünlerde elime geçen Genç Yoldaş dergisi ile beraber bir yerlerde birilerinin olduğunu ve hem benim hem de benimle aynı durumda olan milyonlarca gencin yaşadığı sorunları çözmek için çabalayan bu çözüm yolunu gösteren gençlerin olduğunu öğrendim. Bu gençlerle beraber güzel geleceği kurmak için çabalamak için ben de bu dergiye yazıyor geleceğe bir not bırakıyor ve tüm genç yoldaş okurlarından da aynısını bekliyorum. Hep beraber geleceğe bir not bırakalım geleceği beraber kuralım.

Aydın'dan bir Genç Yoldaş okuru

Haksızlığın, özgürlüğün, eğitim haklarının çalışma şartlarının, düşünce özgürlüğünün, din, dil ırk özgürlüğünün düzeltileceği ve onarılacağı bir ülke olma yolunda DENİZLERİN, HÜSEYİNLERİN ve YUSUFLARIN yolunda direniyoruz. En güzel hayallerde hep beraber direniyoruz. Tek hedefimiz; halkın, işçi sınıfının, köylülerin ezilmediği ve haklarının verildiği bir ülke kurmak için yoldaşlarımızla bu mücadeleyi devam ettireceğiz. Hayallerimizi gerçekleştirmek için direneceğiz. DENİZLERİN, HÜSEYİNLERİN, YUSUFLARIN yolundan karanlığa güneş olacağız...

Adana'dan bir Genç Yoldaş okuru

Özgür Bir Dünya Yaratma Eylemi

İnsan akli sonsuza yatkındır.
İnsan yürüyüşü, sonsuza yöneliktir.
Özgürlük, sonsuzluğun ifadesidir, göğü zapt etmekle özdeşir ve yaşanacaksa bir yaşam özgür yaşanmalıdır.
Bunu hissetmeli, anlamalı, özümsemeli ve mutlaka başarmalıyız.
Düzenin örgütlediği ve köleliğe dayanan yaşam ancak bununla aşılabilir.

Kırıkkale'den bir Genç Yoldaş okuru

Sizde geleceğe dair düşlerinizi , beklentilerinizi ve görüşlerinizi bize yazın. Genç yoldaşların geleceğe bıraktıkları notları yayınlayalım, geleceğimiz için sesimizi ve mücadelemizi büyütelim! Bize dergimizin ilk sayfasında yer alan sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz.

bir gün
elbet
kavuşacağız

Sistemin çarkları arasında ezilirken
Bir yandan var olmanın sancısıyla büyüyoruz
Bazen bizi ezen sisteme bařkaldırmak
Zor geliyor, eziliyoruz
Ama ayağı kalkmasını da iyi biliyoruz
Darbelerle, tutuklamalarla savruluyoruz
Oradan oraya
Bir ağacın kenarında buluyoruz kendimizi
Tutunacak bir dal seçiyoruz kendimize
O dala simsıkı tutunuyoruz
Ve harlıyoruz isyan ateřimizi
Biliyorum bir gün elbet kavuşacağız
iekli elbiseler giyip
Halaylarda buluşacağız

**küba devrimi 64 yaşında!
sosyalizmi yaşatanlara
selam olsun!**

